

Abieluleht

Abielurahva ja noorte häälekandja

№ 11.

Pühapäeval, 26. aprillil 1931.

1 aasfakäik.

Veste kosmeetikast.

Meie ajal on sõna „komeetika“ saanud lööksõnaks, nagu seda on „sport“, „raadio“ jne. Kosmeetika all mõistame püüdmist inimese välimuse ilu tõsta, mis on rikutud, kas looduse enese poolt, haiguste või vanuse tõttu. Ja kui ka nii mõnedki moraalijutlustajad sõdivad kosmeetika vastu, ei suuda nad sellele voolule teha tõkkeid.

Alati on inimesed püüdnud saavutada suurimat ilu. Vanal ajal aga tehti seda tähelepanematult, salaja, peeti edevuseks, luksuseks ilu eest hoolitsemist, kuigi igatsus ilu järele elas elavalt inimese hinges. Meie aeg on avameelsem, on ka hingeliselt enam arenenud, suudab asetada end teise inimese olukorda ning mõistab, et iga ilurike võib mõjuda halvavalt kogu inimese iseloomule.

Sellepärast on püüe ilu järele õigustatud, ja meie aja arstid võtavad seda soovi tõsiselt, rakendades teadust kosmeetika teenistusse. Nähes teel haiget, aitame teda; tuleb meie vastu pime, oleme valmis talle näitama teed, — istudes vagunis või trammis, anname ruumi jalahaigetele ja nii edasi. Näeme aga inimest, kel väike iluduserike, ütlemine kas nõndanimetatud „o“-jalad, või kõverad jalad, liig laiali seisvad kõrvad, inetu nina ehk midagi sellelaadist, — tootleb see sagedasti meie huulile naerumuige.

Ja kus kasvatusmõju veel väike, teinekord otse pilgatakse, tehakse rumalaid märkusi ja antakse inimestele tunda ta välist viga. Oleme end asetanud tõsiselt niisuguse inimese seisukorda! Kui palju tuleb tal sisemiselt kannatada, kui palju elada üle raskeid püüdlikke silmapilke! Õnaloolumisele võib muutuda elu otse põrkuks.

Tean üht õpetajat, kes kannatas oma pika nina tõttu, alaliste õpilaste muigete all. Ehk jälle, kui valus võib olla noorel tütarlapsel näha end tagasitõrjutuna tantsusaalis, mänguväljal mõne pisi-kese, aga silmapaistva iluvena tõttu! Keegi ei mõtle sellele, et neile õnnetuile peegel ise kõike ütleb, nad ise väga hästi teavad, et nad õnnetus, ilma et peaksid seda veel lugema kaasainimeste silmist.

Tunneme end ebamugavana, kui olles seltskonnas ehk mujal, äkki märkame, et sukas auk või

plekk kleidil, mida kodus tähele ei pandud. Väike asjaolu rikub meie tuju, püüame seda varjata, arvame, et igaüks seda tähele paneb jne.

Mida rohkem peab kannatama see, kes sarnast iluviga alaliselt ühes kannab. On tütarlapsi, kes ei taha võtta osa võimlemisest, sest et nad kohmakad, liig tusedad. Teised ei julge käia palja jalu, sest et jalad inetud. Mõned hoiduvad naermast, teades et hambad on ebameeldivad jne. Kaob julgus, enesetunne, — selle asemele tekib kibedusetunne, argtus, — inimene tõmbub endasse.

Ei ole sugugi juhulik, et kirjanduses halbu inimesi kujutatakse ka inetutena. Olles inetu on meil rohkem kiatusi olla ka halb. Isegi sotsiaalses elus on väljums tähtis tegur. Praegusel ajal, kus igaüks end peab rakendama tööle, on väga tähtis meeldida ka väliselt.

Olen kindel, et äriomanik, juuk-sur, söögimajapidaja, haigemaja juhataja ja teised meelsamini valivad kohtadele nägusaid inimesi. Ilus ilm, ilus maastik, kaunis muusika, nad tõstavad meie meeleolu. Ja ilus inimene samuti loob parimat meeleolu kui inetu. Kõige selle tõttu on õigustatud meie nõue ilu järele.

Kosmeetika aitab meid kõrvaldada puudusi, aitab alles hoida tervist, noorust, annab nõu ja selgitust. Väike kirurgiline võte võib kõrvaldada nii mõnegi suure vea. Hoolitsemine naha eest teeb meid värskeks ja nooreks. Korralik eluviis, kohane toitmine, päike ja õhk aitavad kaasa. Ja kui vajadus nõuab, peab teinekord ka pöörama arsti poole, kui viga sügavamini istub.

Selleks ei tarvitse veel olla edev, pealiskaudne, tühine, kui hinnata õieti kehailu ning ravi. Mujal suurriikes on sel alal tehtud juba suuri edusamme. Meie väike kodumaa pole veel täielik kõiges, aga ta mõistab õiget suuna ja sammub õigel teel.

Eestlased, jäägem eestlasteks, kuid saagem eurooplasteks, nagu seda ütles omal ajal prof. Suuts, — eestlased, hoolitsegem oma välimuse eest, lastes käia loodusel käsikäes kosmeetikaga!

Chypre.

Hing süttib...

Hing tüdind kurbusest, leinast, hing tüdind nukurusemaast.
Hing unistab hõiskavast õnnest ja vabadest taevaste raast.

Hing tüdind vaevast ja murest ja silmist, mis pisarais märg.
Hing hellitab lootusest suurest, et ootab tad' võitude pärg.

Hing süttib, et võimsasti loita kui heretav päikese ääs, — et kotkana avarust võita ja elada pilvede raas...

Hing süttib... tad süttib lootus, — läeb kindlana edasi ränd.
Ja mõtetes iha ja ootus, mil teretab õnnemaa rand...

Aleks. Kukk.

Põhja-Ameerika Ühendriikide kuulsaim firma

vajab Eestisse igale poole

agente ja jaoskonna juhatajaid, kindla kuupalgaga 150 krooni kuus, ja vaheltprotsendid. Soovitame ka kõikidele head teenistust kuni 400 kr. kuus kõrvalteenistuseks. Isikud, kes oskavad inglise-, saksa- või venekeelt, neid tarvitame rahvusvahelisteks agentideks **kuupalk 250 kr. kuus,**

Juhtnõõrid saadame välja, kui selleks postikulu juurde on lisatud. Kirjad saata Eesti osakonna esitajale: **Vaabina pk. 37.**

Jõgi.

Kus pilveriba kaljutippe riivab ja lakkamata rahu magab mägestik, kust päike hommikuti kuldse ankru hiivab ning kuhu tee on väsitav ja pikk,

sealt oja voolab alla jooksuajale, — nii väike nire veel, kui sala nutet nutt, ning vaikne nagu igatsus ja valu, kui meeleheit. — Kuid juba tundub rutt

ta noores karskes-külmas soones, ja uudishimu kiirustab vist tend, sest tema sirges hõbeselges joones ju maastik avar peegeldamas end.

Ja kiiremini! — Algab igavene rännak, ning algab igavene rutt ja jooks. See on kui kiire elu kiire kõnnak, mis ruttu möödub. — Tagasi kes tooks

ta siis, kui möödunud juba tema, — kes algusesse tagasi ta viiks? Kus peitub allik — tema olemise ema, — kui mägestik ta juba lasknud priiks.

Pea paisub ta. Ei kalju teda sulu, ja küngastik tend peatada või. Ees kõrgustik! Ei palju aega kulu, kui juba sootuks selle läbi sõi.

Ju mägi tasandub. Kuis maastik kõikjalt nüüd taandub alandlikult tema eest. Ta kõike hävitada püüab võikalt ja kaldaist üle paisub. Enda seest

ta välja voolata kui tahaks. Kuid asjata! On väike tema jõud. Ehk laub küll, kuid madaldub ja ahaks ta kuivatavad kuum ja pöud

On vaikne nüüd ja rahulik ta lokse, ning lai ja madal ta, kui oleks nüüd ta paisand enesest kõik vahu mässamise okse: ei laieneda enam ole temal püüd.

Vaid nägematult voolab edasi veel ikka: on rahulik ja taltund tema jooks. — Siis kallas kõrgeneb ja koondub pikka. Jääb kitsaks kõik. On nagu jälle pooks

ja köidaks naa ta vaba-uhket kaela ning nireks tahaks suruda nüüd jälle tend, et alistada tema uhket paela. Kuid jõgi juba vastupanule seab end.

Ju kaldad koondunud piluks. Karestikuks nüüd muutub vägev-võimas joom. Ta kaldaid õõnestab ja muudab kuristikuks, kus määrtsedes vahutab kui metsik loom.

On hämar all. Vaid sinitaevast vähe; — üks riba ainult temas vaatleb end, Ta õõsiti näeb ainult mõne tähe ning harva riivab teda täiskuu ränd.

Ta tormab rahutult kui vabaneda püüaks ja üha rahutumaks muutub tema sõost. On nagu kaugelt teda keegi hüüaks, ja varsti kumabki üks valgus õöst.

Ning kerkib tema ees kui hiiglaeluk magav suur müüristikku uppund metropol, mis tormistikkudega pilveid jagab ja mille katustiku ümber oreool

elektripirne valgusvõikast särast, mis taeva poole küünib hiiglakätt. Nüüd jõgi täitub paatest, solgist, kärast; ta ümber, üle sillavõrestiku raudne rät.

Siin näha palju. Kuid ei teda võlu siin miski juba rännakul ning jätab maha siinse võika elu, ta pinnal millest veel vaid solgi-mull.

Kuid väsind ta ja kiirustades nagu ta loodaks leida varem rahu eest. Kui pimedusest valgusesse käib ta pagu ja jälle vaimustub ta iseenda veest.

Siis möödub metsadest ja mõnest kingust nii vaiksena ja rahulikuna: — on roid. Ta tunneb mere kutsuvat ja rõoska hingust eelpool, kus viirastuvad paagid, boid.

Siin jätab maha maise kõik ja vahu ning jätab maha kiiruse ja hood. Ta suubub merre, haarab igavese rahu: ei enam pääse segama need suured vood.

Ralf Kaaver.

Ainult üks üsna puhas, üsna jumalik armastus on olemas, ja see on emaarmastus oma lapse vastu.

Häda õpetab küll paluma, aga palju enam kiruma.

Sagedasti juhtub, et meie teistele head tehes teda enesele vaenlaseks muudame.

Kahesuguseid vaikijaid on olemas: ühed, vaikivad rumaluse, teised tarkuse pärast. Mõistlik on see neist kõigist.

Ainult muusika on ilmakeel, mis tõlkimist ei tarvitse; temas räägib hing hinge.

Rumalaid mõtteid on igaühel, aga tark ei avalda neid.

Ükski viletsus pole nõnda suur, kui kartus tema eest.

Vea ülestunnistamine ei ole mitte nõrkuse, vaid jõu tundemärk.

Kui tühine mõni mure oli, selgub ainult siis, kui suuremad mured tulevad.

Tark õpib rumalalt nii mõndagi, rumal targalt ei midagi.

Midagi ei ole luuletisem kui tõde; kes selles luulet ei leia, see jääb viletsaks luuletajaks.

Lubamine on sagedasti peenikene vale.

Kaks asja kaovad, enne kui neid õieti hinnatakse: noorus ja tervis.

Elujõulised on ainult need ühendused, mille aluseks tõsine kirg.

Häda mehele, kes valetada ei mõista, kui naine tõtt ei mõista.

Ilusamaid mälestusmärke piistitavad inimesed ise endile.

Üksteist hästi tundma õppida on kõige suurem kunst elus.

Inimene eksib nii kaua kui ta edasi püüab.

Vahe mälestamise ja unustamise vahel on see, et mälestatakse, kui tahetakse ja unustatakse, kui võidakse.

Armastusele ei ole midagi liig kõrge, ega midagi liig madal.

Ootel.

Mina ootan, ootan ammu juba, ootus nendel pikil päevadel on kui mälestus nii kibe, hell, mille hõngu täis ka minu tuba.

Ja see magada ei enam luba. Öösel uneta ja silmil lahtisel kuulen kui lõob seinal tiksuv kell, unne vaikselt suubub teine tuba.

... Uksel keegi koputas ja sisse vahtis, aga ei veel ikka tulnud Sina, oli kerjus, paari marka tahtis...

Mina aga ootan, sirvin mälestusi, vaatan küüd ja selge taeva sina ning siis äkki aiman, — aiman kannatusi.

Hilla Roodes.

Uus abielu.

(Järg.)

Otse alandav on mehega ühe-õiguslised lasteta naisel meie päevil lasta enesele ülespidamisraha maksa lahutatud mehel. Just kui ei suudaks ta ise eneselt hinge sees hoida. Tihti toob naine kolme ette, et ta on meest abielu jooksul teeninud ja nõuab selle eest ka maksu. Miks ei nõua aga naine kohtu ka sugulise läbikäimise eest mehelt maksu? Kuidas ja millest elas naine, siis kui ta üksik oli? Kas mehe töötamine, kodu ja naise eest hoolitsemine ei ole naise teenimine mehe poolt? Kust võtab naine sarnase suure õiguse meie kehva meest eksploateerida?

Sarnasel naisel on ju suuremad õigused kui mehel, kes paneb võõra mehe enesele söögiraha maksma. Teine asi, kui mees on naise poolt toodud kaasavara läbiprasinud või lapsed järele jätnud, kes abi ja toetust vajavad, ehk on abielu vältel ühiselt varandust kogutud, millest naisel õigus osa saada. Kuid ilma põhjusest enesele söögiraha lasta maksta on meie oludes naisel alandav ja mehele sunnitööks.

Meie peakohustuseks oleks Oletame, kui inimestel on koos-

seada perekonna seaduses sigivad inimesed esikohale, just kui see oli vanasti, mis väga õige. Arvestades ses suhtes tänapäeva pahedega, peaksime oma perekonnaseaduses kaitsma ja silmas pidama „lastega naist“, kui meie tuleviku panti, mispärast tuleks kehva rahva lahutus järgmiselt kindlaks määrata:

Lastega naisel peab jääma „lõhkumata kodu“, s. t. korier ühes sisseseadega ja toidutagavaradega. Lahutuse puhul pöörab „ema“ vastava organisatsiooni poole, kellel on juriidilised õigused. Sel organisatsioonil on õigus ilma kohtu otsuseta ja politsei abita 20 prots. mehe palgast kinni hoida mahajäänud laste kasuks, kuni asja lõpuliku selgituseni. Nii ei saaks mahajäänud perekond, pikka nälgimisprotsessi läbi teha, nagu see praegu on.

Lahutusviis aga ise peaks meie oludes lihtsam ja kehvale kihile vastutulelikum olema, et ära jääksid suured riidud, söimud, taplemised, mis järele tulijatele halbaeskuju jätab, päranduseks vanemate abielust. Lahutusviis võiks järgmine olla:

Naerja.

Ma naeran teie üle, mornid saatusväed, kes roimarlikult hävitand mu soove. — Ent veel ei varise mu eluhoone, veel ei seo meeletu mul käed...

Ma naeran teie üle, võimsad rahatuusad, kes kullas näete vaid elu-õnne! — Oo, tõesti, vaim teil mullastunud enne, kui teie peekonlikud kõhud, puusad...

Ma naeran teie üle, kõrged unenäod ja kõnemeeste kolletanud fraasid, kui kõlisesdes tõstavad nad klaasid, et sünniksids vaid surematud teod!..

Ma naeran teie üle, inimsuse-kajad king rahu igavese kaunid paktid, kus maskidesse peidet karmid faktid: nälj, hullund kannatajad, taplus — sõjad.

Ma naeran teie üle, rohked kirjatargad, kes tuulest otsisklete õigust, tõde; vist aimamata, et see tolle öde nel taskuis uhkeldavad kroonid, margad...

E. Uiho.

Laul, naised ja viin.

Kui linn oma lõbudega pimestab maanelu meeli.

Esmakordselt nägin päikest rohkem kui kakskümmend aastat tagasi ühes meie rikkamas, kuid mahajäänud metsanurgas, kus mu vanemaid tunti kui võrdlemisi jõukaid talunikke.

Juba sündides valmistasin esimese pettumuse isale, kes pikisilmil aastaid oli oodanud „troonipärijat“ — poega. Nähes aga, et osutusin tüdrukaks, polli isa oma pahameelt varjata püüdnud, vaid saanud sootuks vihaseks. Tütred on ju enamik juhustel ikkagi sellesid, kes raha majja ei too, vaid seda sealt välja viivad.

Ent aastat paar hiljem, kui kurg mulle venna tõi ja ma ise väga erksaks ning teraseks tüdrukus olin sirgunud, oli isa esialgne pahameel sootuks kadunud. Olin ja jäin vanemate lemmiklapseks, kes päris ema hellitlused ning isa õrnused.

Ajani, mil lõpetasin koduvalla algkooli, ei juhtunud mu vaikselt veerevas elus midagi erilist. Mängisin ja karglesin külavainul, tundmata muresid ja puudust. Koolis olin väga hea ja, andekas õpilane, millepärast õpetajad algkooli lõpetamise järele soovitasid vanemaid saata mind keskkooli.

Kuna vend nii-kui-nii pidi vanemate surres pärima talu ja mina sealt ära minema, nõustusid vanemad õpetaja ettepanekuga. „Koolitatud inimese elu on kergem“, ütlesid nad, hellitledes lootust, et keskkooli lõpetades olen peenike saksa inimene, kelle ees lahti kogu elu.

Sõites sügisel pealinna, asusin elama ühe kaugelt sugulase, vaise lesenaise juurde. Alul ei suutnud ma kuidagi koduneda linnaga. See kõik oli mulle, sellele lihtsale maalapsele nii imelik, koduigatsus valmistab valu ja ma tundsin ennast siin täiesti üksikuna ning mahajäetuna. Nutsin sageli salaja, vihates paiguti isegi vanemaid, kes saatsid mind linna, mis esimestel kuudel oli minule vasti.

Ainsaks lohutuseks jäi mulle õppimine ja ma õppisin ka hooliga, olles paremaid õpilasi klassis. Ent peagi kodunesin ma juba ka linnaga. Kooliõdedega sõltusid sõprussidemed, hakkasin käima nendega vahete-vahel kinos ja teatris.

Linn ei tundunud enam nõnda vastikuna kui varem, vaid oli isegi armas. Kuna mind ilusaks

elu kannatuseks saanud, siis teatatakse lihtsalt lahkumise soovist teisele poolele kas tunnistaja juuresolekul või võetakse allkiri, et soov on teatavaks saanud, millega mindakse perekonna-seisu ametisse ja tühistatakse kooselu, samuti 50 s. eest. Juhusel, kui on kooselu vältel tekkinud andumise kõrvalmuresid, pööratakse vastava organisatsiooni poole, kes asja lahendab lõpulikult kuue kuu jookul ja võtab mõlemalt allkirja, et lahkujad tulevikus üksteist enam ei tülitä, rahuliku elu kindlustuseks.

Kõik asjaajamiskulud saab vastav organisatsioon omale. Nii jääksid pikad lahutusprotsessid ja piinad ära, inimesed on sunnitud kiirelt otsustama, ja see muudab nii mõnegi arvamise ning mõjub tervendavalt.

Lasteta lahutajad loetakse rahva arvule kasututeks. Nemat maksavad peale kooselu tühistamismaksu, veel ühekordset maksu vastavale organisatsioonile asjaajamiskuludeks kooselu vältel tekkinud kõrvalmurede lahendamise eest jõukuse järele, 100 kr. — 500 kroonini. Nii läheks see raha, mis praegu kohtutele, advokaatidele, notaritele jne. kõiksugusteks keerdkäikudeks ära kulub, parema perekonnaelu ja terve järeleulija heaks ja kasuks vastavale organisatsioonile.

Samane lihtsam lahutusviis aitaks kõrvaldada ka üht meie karmi perekonnaseaduse poolt peale sunnitud ebalooslikku nähet, s. o. armukese pidamist. Loomariik ei tunne armukest. Inimese juures on aga armukese pidamine tekkinud just sellest, et tänapäeva abielu on õieti paljudele ebaõnnestunudile vangipõlveks, kust vabanemine raske, ja väljapääsu teeks armuke. Armukese pidamine on aga raske peitmine ja oma seaduslike eluseltsilise vangistamine. Sellepärast „kuni asi veel kaugele pole läinud, on parem lahutada.

Paljud elukogenud abieluinimesed seletavad, et väike kõrvalhüpe ei riku ega löhu veel rahulikku kooselu, kuna aga kindla armukese pidamine perekonna inimesel on kindel äraütlemine oma seaduslike eluseltsilisele.

Kahjuks pole sarnase suure elulise tähtsusega asja, nagu perekonnaelu pahesid, kunagi püütud ajakirjanduses valgustada, vist kardetakse seda teha, et mitte

noortsugu ärahirmutada abiellumast.

Lahutusasutuses peavad mõlemad pooled isiklikult viibima, et lahutuseotsutaja saaks näha mõlemaid palest paleste, mis aitab leida paremat õigeksmõistmist. Lahutuse otsused peaksid vastavas ajakirjas, näit. „Abielulehes“ teadupärast olema. Lahutatuid ei peaks mitte nii irooniliselt kirjeldatama, nagu seda mõned lehed teevad. Väga palju on väärtuslisi inimesi, kellele võib kätt suruda lahutuse puhul ja head õnne soovida uueks abieluks. Kuid on aga ka niisuguseid, kelle pärast peab kaaskodanikke hoiatama sissekukumast, et halba kooselu ära hoida, milline hoiatus ühtlasi ka karistavalt mõjuks.

Ka võib julgesti piiri panna lahutusele. Oletame, kui inimene on juba kolmel korral lahutusnõudega esinenud, siis tuleks ta peale vaadata, kui ebapraktilise inimese peale, ja edaspidine abiellumine on lubatud ainult arstlike järelevalvate järele, et mitte umbrohtu kül-

vata ja hulki õnnetuks teha lasta.

Nii oleme nüüd näinud sellest sõelumisest selle tühise „toimingu“ hingia kõrvalmuresid, et just kehvaes olnud peab neid muresid rohkem ühisel teel lahendada püüdma, kui tahame suurte ja rikkaste, kuid samuti arenenud rahvastega samnu pidada. Ei maksa sugugi karta mingisugust rebenemist, või sõrme kuradile andmist kui seda ülitähtsat asja meil pisut kohedama hakkaksime, vastavalt meie oludele, rahva arvu kokkukuivamist arvesse võttes ja asja õiglasemalt ja ajakohasemalt sisseaseksime, mida võiksime nimetada uueks abieluks.

Meie naised koguvad üle maa häält, et perekonnaseaduse parandust rahva häälteusele panna. Oleks väga huvitav, kui lgp. „Abielulehe“ lugejad võtaksid asja harutusele „kirjavahetuses ja poleemikas lugejate vahel“. Kuidas suhtuvad lgp. lugejad minu poolt soovitatud uuendusele?

„Autor“

Laiskuse põhjused.

Sagedasti tuleb ette inimesi, kes tööd asjata vaevaks peavad. Nad katsumad mitmel viisil tööst eemale hoida, seda teiste teha jätta ehk teevad ise hooletult, et ruttu sellest vabaks saada. Niisugust inimest nimetatakse harilikult laiskaks. Tähelepanes, et laiskus ainult mõne inimese juures välja paistab ja teist seal kõrvalt puutumata jätab, võib arvata, et laiskusel mõne inimese juures soodsamad elutingimused on.

Laiskuse põhjused on väga osavalt peidetud, nii et tihti elus harilikult üles ei leiagi. Enne virgad, — võivad korraga kõige laisemaks jääda ja laisad võivad virgaks saada. Tähelepanelikult otsides võime järeldada, et laiskus nagu haiguski, kus ta omal tublit vastast ei leia, eluaseme omandab. Samuti võime ka laiskuse tekkimise põhjused kindlaks määrata.

Sagedasti võime laiskust märgata pikaldase iseloomuga inimeste juures. Nad viidavad aega mitmel pool, ilma et töö enda rutuga neid enda juurde jõuaks kiskuda. Töö jätab nad seniks „kui aega saab“ ehk nagu öeldakse, võtavad kasu enne kui kauplerna hakkavad. Sama hästi võib laiskus

esineda inimese juures, kes kauemat aega mingisugust haigust põeb. Haigus võib riisuda talt kõik tulevased head lootused ja muudab teda kurvameelseks.

Kurvameelne inimene kaotab tahtejõu tööd teha. Tihti jäävad üsna virgad inimesed laiskaks. Nagu loomulik, on inimese halvale teele kaldumised suuremad kui heale. Sellepärast andub mõnigi mis- kile halvale kirele: joomahimule, kaardimängule ja muule, mis temalt töö himu riisuvad.

Laiskus võib ka juba lapsepõlvest päranduseks jääda. Juhtub alati, et mõni oma vanemate ehk kasuvanemate juures elades lapsepõlves tööst eemale on hoitud, arvates, et töö võib nõrga lapsekeha ehk tervise peale halvasti mõjuda. Hooletu ja tööta olek muudab inimese töö vastu ükskõikseks.

A. K.

Elu võidujooksul võivad enamasti roomajad.

Tasane vastus vaigistab tulist viha.

Keegi ei ole rohkem ausa mehe taoline, kui vilunud kelm.

Kui naisterahvas teie juttu hooliga kuulab, siis võite julge olla, et ta teie nõrku külgi tundma õpib.

Ühe kooliõde kaudu leitnant O-ga. Käisime sageli õhtuti koos väljas ja peale seda kui O. mulle armastust avaldas, võttis meie vahetõttu väga südamliku ja lähedase ilme. Kui K. kõneles abielumisest umbes aasta pärast, polnud mul selle vastu midagi. Olin õnnelik kujutledes ennast O. naisena.

Kevadel sõitsin muidugi jälle maale, olgugi, et tegin seda nüüd valuleval südamele, mida vähen- das vaid teadmine, et sügisel „meie õnn on seda suurem ja magusam“, nagu kirjutas O.

Ent siis sündis midagi, mis mind linnasõidule ei lubanud enam mõelda. Mu vend haigestus ja suri. — Osutusin nüüd vanemate koha ainsaks pärijaks. Linna sõidust ja kooli lõpetamisest ei saanud olla enam juttugi. „See on nüüd tühine ajaraiskamine“, seletasid vanemad.

Pidin jääma koju ja ootama seal seni, kui tuleb mõni kohane koduväi, kellega koos oleksin siis pidanud hakkama talu pidama.

Sügisel sõitsid sõbrannad linna ilma minuta, rongi lahkudes jättes minu nutma jaamaaiessele...

(Järgneb.)

Lugege järgmisest lehest põgenemisest vanemate juurest, üürikesest õnnest, tänavale viskamisest ja paljust muust ülihuvitavast.

Kuts leste.

I. A. Põllumees.

Suures Sookalda külas asuvad eraldi kaks talu, Sinika ja Jõhvika. Mõlemas talus elavad keskealsed lapsed, Sinikal perenaine Selma ja Jõhvikal peremees Juhan. Mõlemil olid aastat kolm tagasi aasad kalnu kambrisse kolunud ja nüüd elasid nad keskedena.

See oli jõulu esimesel pühail, kui Juhan kavatses Sinika perenaisele külla minna. Ta nägi naabri perenaist küll tihti, kuid külas käisid nad vastamisi üsna harva või sugugi mitte...

Oli pealeõunane aeg, kui Juhan asus minnekule.

Sinikale jõudes imestas perenaine Juhani tulekut.

„Ma tahtsin sind ka vahel külastada, vaadata, kuidas elad kah. Olime ju noorepõlve sõbrad, lahtsin sind ainult näha.“

„Väga ilus sinu poolt. Ole hea, istu!“

Juhan istus.

„Kas soovid sa napsu, ma toon?“ rääkis perenaine.

„Täna, ma viina ei joo.“

„Oige jah, sina ei joo ju. Ma ei ole sind ka kunagi purjus näinud.“

„Ma ei kannata viina... Eks minu kadunud naisel oli hea minuga elada. Kunagi ei olnud purjus, kunagi ma temaga ei pahandanud.“

Perenaine jäi mõttesse. Tema kadunud mees oli igal pühapäeval purjus olnud. Tuli õõsel koju, siis tuli sedagi ette, et naist sõimas. Perenaine ohkas.

„No jah — ühel juhtus hästi, teisel halvasti... Mis sinna teha!“

„Nii kuidas Jumal juhib.“

„Mõistagi.“

„Sa, Selma pead uuesti mehele minema... Seekord aga niisugusele, kes viina ei joo.“

„Mida sa Juhan veel ei taha! Aitab ühest korrast. Tüdrukud tahavad mehele, aga kui üks käes, siis vaatavad jälle, kuidas sellest lahti saaks!“

Perenaine naeris leplikult.

„Vaata Selma, ma mõtlen nii. Sa oled ainult nõrk naisterahvas ja pead suurt majapidamist juhtima. See peaks sind sundima...“

„Ei mingil tingimisel... Lese-põlv meeldib mulle väga.“

„See on isenda petmine! Sa oled ikka üksinda.“

„Ja seda ma ei ole ka. Mul on armas tütreke Hilda.“

„Laps on laps... Sul võib neid palju olla, aga sa oled siiski üksinda.“

„Ei! Aga sina, Juhan, peaksid enesele naise võtma, sul ei ole last.“ Juhan hingas sügavalt, nüüd oli jutt õiges rööpas, nüüd peab ettepaneku tegema.

„Jah, sul on õigus, Selma. Sel-lepärast ma olen siin... Tahad sa minu naiseks saada?“

„Ah mina?“

„Jah, sina!“

„Ei Juhan, ma ei taha sinu naiseks saada. Mul ei ole üldse ühtegi meest tarvis.“

„Miks mitte?“ küsis Juhan ehmunult.

„Mis ma mehega peale hakkam. Mul on oma talu ja oma laps armas. Olgugi, Juhan, ma tean sa oled parem, palju parem kui teised. Aga ma ei taha üldse teist korda abielluda.“

„Kord olin ma sulle armas, Selma. Mäletad sa seda veel?“

„Jah, see oli ükskord. Siis olin ma noor, ilma elukogemusteta. Ja külatüdruk on ju õnnelik, kui tal austaja on... Aga siis tuli elu... Nüüd on kõik teisiti.“

„Siis minu naiseks ei taha sa saada?“

„Ei, sinu naiseks ei saa ma iialgi!“

Juhan istus liikumata toolil ja mõtles... Ta ei olnud äraütlemisega sugugi ervestanud. Pidi aga sellega rahul olema.

„Täheleb — siis mitte?“ sosistas Juhan.

„Mitte!“ häälitseis Selma.

„Jumalaga Selma!“

„Jumal kaasa, Juhan!“

Juhan lahkus majast ja sammus oma majja. Vaatas veel kord üle öla Sinika talu poole tagasi ja naeratas põlglikult. Oli ta siiamaa-ni ilma Sinika perenaiseta läbi saanud, siis saab ka nüüd. — — —

Oli ülestõusmise esimese püha õhtupoolik, kui Jõhvika Juhan üksinda tagakambri istus, ajalehti lehitses ja suitsurõngaid lakke puhus.

Seal avanes uks ja Sinika Selma astus sisse.

„Kas ma sind väga eksitan, Juhan?“

„Selma, sina oled!“

„Jah, mina!“

Juhan ulatas tulijale tooli. Selma istus.

„Igav on, Juhan!“ lausus Selma, pani põlle silmi ette ja hakkas nutma.

„Seda ma usun, Selma. Sul ei ole enam last, viisid ta isa kõrvale kalmistule...“

„Miks pidi see nii olema?“

Selma nuttis ikka veel.

„Jõulu ajal käisin ma sinu pool. Ma olin liig suureline. Ma tahtsin sind kosida... sind omale naiseks, eks olnud see minust liigne upsakus?“

„Sugugi mitte Juhan. Mina olin upsakas. Kuuled sa, uhke olin ma. Ma mõtlesin, milleks on mulle tarvis sind. Läheb elu ka ilma sinuta. Mul on mu Hilda... Igavaid aastaid ma ei näe. See oli uhkus!... Aga saatus tegi teisiti, ei läinud nii, nagu enesele ette kujutasin. Aga täna tulid sinu juurde, Juhan. Sa ei pea enam arvama, et ma uhke olen. Kuid vast oled nüüd sina seda?“

Nüüd alles mõistis Juhan, mida Selma mõtles.

„Ei Selma, ma ei ole uhke. Olen ju niisama üksinda, nagu nüüd sinagi.“

„Jah, sina oled sama üks... Vaata Juhan! Täna olen ma sinu juurde tulnud. Tule Juhan, ja ole minu mees — kui sa seda veel tahad!“

„Talv on kadunud, kevad ühes ülestõusmisega käes. Kõik on rõõmsad ja ühes teistega ka meie Selma! Las! Meilgi algab uus elu! Kristus on surmast üles tõusnud ja ühes temaga ka meie!“

„Tõest, tõest on üles tõusnud ja ühes temaga algab ka meil uus elu!“ lausus Selma ja langes Juhani rinnale.

Kibuvitsu ja ohakaid.

Ma seisan kesk närtsinud vana-dust ja ootan päevi viimaseid ses elu kannatusmängus ning mõtlen, mil vabanen mu muredest kooratud süda neist piinadest, ja mil leian ma igavest, kustumata armastust...

Murtud südamega mäletan omi kadunud õnnepäevi, mis olid ilusad, täis elurõõmu, õnne; mis sütitasid hinges lootust. Kinolindina ujuvad need mälestused läbi aju, heites tumedaid varjusid hinge. Näen neid veel fantaasiana kauge minevikust, mis nagu ei oleks olnudki — kuid piinav valu mu rinnus, hinge hävitav mälestus meelest, sest kadumast eluõnnest tõendab seda, et oli kord kevad — oli noorus, nägin seda...

Koit hergas roosas hommiktaevast. Tõusev päike kuldas oma kiirtega kevadmaad — olin ületamata õnnelik, rõõmus oma elupüha, oma kevade üle.

Mu meeles olid roosilised mõttekujutused, ning rinnus helisesid kevadtundmused. Ma rändasin öitse-vaid õnneteid...

Siis nägin ma esimest korda sind, su silmi, mis olid kui lõpmata sügavad sinimere lained, saladuslikud tumedad. Nende põhjatas meelitas. Nägin neid naeratavaid huuli ja roosilist palet, täis värskust, kui vastuhkenud roos — neis arvasin ma peituvat oma eluõnne...

Igatsus valdas mu meeli, ihkasin sind oma õue, oma tundelainevoogavale rinnale...

Sa tulid — tootasid igavest armastust, mis iialgi ei kustu!... Punusid siis õitsvatest roosidest elupärja ja panid mulle pähe. Uimastav aroom ujus sealt mu meelisse, sügavale südamesse... Tundsin end üliõnnelikuks...

Õnn kandis meid armastuse muinasmaale, kus ehitasime oma tuleviku unistuste templi. Suur, avar, oli see, helge valgusega täidetud. Seal helises meie armastuse akkordide võimas sümfonia. Seal õitses mu elupuu, mu õnned ja rõõmud hõiskasid.

Aasta järgnes kiiresti aastale, ruustusti veeresid õnnelised päevad ajamerde. Sa unustasid oma lubadused tootused — tüdinesid mu tõsisemaist kõrgemaist elumõtetest — andusid silmapilkseil kirgedel, tuues hukatust seega meie elule.

Meie unistuste tempel muutus pimedaks. Oli kadunud õnn, valgus, õitsmine. Kurjus valitses pimedas templis. Saatan oli see vist ise oma kiisatusega, närvisoovate pahedega. Mu hinges polnud rahu ei ööl, ei päeval. Ning siis tuli see igatsetud torm, mis lõhkus varemteni me templi, hävitas õnneroosid ning lõi sügavad, piinavad haavad mu südamesse. Ja ise sa põgenesid selle marumühina saatel tagasi hämarasse kevadohne... Ei kuulnud sa mu ahas-tavaid paiveid, ei noomimisi ega kurjakuulutavaid needmisi, — vaid — lüksid... Mulle mõistmatud, tundmatud olid su sihid ja teed.

Leidsin end jälle kesk endist õnnemaad, kuid kõik oli närtsinud ja tormist purustatud. Taevas oli hall, kaetud paksus pilves. Ält koltunud lehti sirutasid vaid ohakad omi nõel-teravaid päid üles umbsesse õhku. Pärj mu peas on ammu närtsinud, kuivanud okkad on tunginud sügavale mu ajju, hirmust piina sünnitades...

Mu päevad on pikad kui aastad, täis kurbust ja leina, mu nõrkenud süda on täis huumavat valu, mis ei lõpe. Mu elu on kui tee lõputus hädäorus, kust surmaliit viimseid õnne-õhmed armuta kaasa kiskus.

On õõ juba, tuul undab üle välja. Ma põlvitan ja ristikäsi palun, nuttes veel oma väsinud silmadest viimased pisarad kortsunud palgele ning õhkan üles — igavese armastuse poole!...

Ma seisan kesk närtsinud vana-dust ja ootan päevi viimaseid ses elu kannatusmängus, millal vabanen mu muredest kooratud süda neist piinadest, ning ma otsin igavest kustumata armastust, otsin lõpmata — ehkki ma seda ei leia...

E. Pettai.

Inimene.

Inimene on kui väsinud rändaja teel,

Süngus ja mure tall' sõpruks antud.

Mõni langeb kui puu, veel õhtu eel,

Tall' ellu see saatusest rõõmuks pandud.

Noorena oled kui lilleke orus,

Mis tormist ja marust on kaitstud,

Vanaduses sul pea on norus,

Kui oled elu mässavaist voogest kantud.

Elukevadel astud sa julgelt teele,

Siht suubuda, kus kaob murede mäng.

Mõni vaob neist saatuse veele,

Kus kaisutab ema, — see mullane säng.

Arno.

ta omi mõtteid, vaid tema välimus väljendas neid. Isegi alumine huul värises tal. Kogu tema noorus oli juba möödunud.

— Siin metsas elas kord keegi kütt, — algas ta uuesti, käega kaugusesse näidates. — Teda nimetati Glaniks. Oled temast varem kuulnud?

— Jah!

— Ja tema elas siin. See oli noormees, Toomas Glan, nõnda nimetati teda. Vahel kuulsin metsast paugu, tahtsin talle vastu lasta. Mõnikord kõndisin talle vastu. Aga siiski... Glan? Muidugi, mõnel tüürikesel hetkel oli temaga parem, kui mõne muuga minu elus... ja see oli siis kõik... Aga mina olin temasse nii väga armunud! Oo, terve maailm oli kokkuvarisemas, kui tema lähenes. Jah, mäletan teda kui inimest, kes oskas läheneda! Ta oli habemesse kasvanud, näis välja nagu metsloom. Ja riietas end metsloomade nahkadesse.

— Kas ikka seesama? — küsisin mina.

— Jah!

Kui huvitav mul on teid kuulata!

— See oli ammu aja eest. Kas siis tõesti ei ole inimesed veel seda ära unustanud. Olin isegi juba selle peaaegu kõik unustanud, kuid praegu tuli uuesti meelde, nimelt nüüd, kui koju sõitsin ja ühest kohast teise hulgun. Armastasin teda nii meeletult, piiritult! Ta oli nii suur ja hea. Nähtavasti toitis ta end ajuti ka põdrasamblast, sest tema hingeõhk lehkas väga põdra järele. Tema hingamisest võis tunda metslooma maitset. Mäletan nüüd, et tema oli ka minusse armunud.

Kord tuli ta lahtise särgiga, aga rind oli tal üleni karvunud, nagu udusulis. „Nagu pehme padi, millele nii hea laskuda!“ — mõtlesin mina, sest olin siis veel nii noor... Mitu korda suudlesin teda. Ja sellest tean, et midagi muud sarnast pole ma kunagi läbi elanud.

Kord lähenes ta mulle teel. Vaatlesin, kui vargsi ta mulle lähenes, ilma, et oleks silmigi kõrvale heitnud.

Tema silmad puurisid otse minu sisemusse. Midagi mesimagusat hakkas minus keerlema, aga kui ta juba üsna lähedale mulle tungis, tormasin talle juurde, lähenesin üsna ligidale ja surin. Oo!... Ma olin abielus — ja ometi tuli see ette, kuid rohkem ei mäleta ma enam midagi. Ta oli otse suurepärane. Mõnikord ehtis ta end. Sidus omale lapselikult kaelasideme kaela, kuid sagedasti unustas aga selle hoopis ära, jättis koju... Kuid kõigest sellest hoolimata näis ta alati suurepärane välja: ei tundnud milleski mingisuguseid piire. Tol ajal elas siin üks arst. See oli lombakas. Glan laskis siis ka enesel jala läbi, et mitte arstist parem olla. Tal oli koer, keda kutsuti Esopiks. Glan laskis selle maha ja saatis laiba ühele... ühele, keda väga armastas. Temal ei olnud mingisuguseid piire. Noh, kõige selle juures ei olnud ta jumalus, vaid hoopis metsloom, see Glan.

— Noh, arvatavasti armastate nüüdki veel teda. Mulle näib see nii olevat.

Laul armastusest.

Aleksei Sinisalu.

Tumedalt kõlasid kirikutornist paukuvad bim-bomid... Vaibusid — siis jälle: raugenesid helid ning lõpuks järsku purskas esile nagu kraaterist tormine ning kaugele kõlav helin...

See kellahelin kutsus usklikke palvele. Tolles helinas kõlas palju kurblikkust kui ka rõõmulikkust. — Tulge, siin kojas saate oma vaevatud hingele troosti ja rahu!... Tulge kõik, kes te olete õilsama maailma vastu patustanud; siin saate rahu ja andestuse!

Oli pühapäev. Väikese linnakese üle hõljus vaikus. Nii vaikne oli, et kirikukellade helin kuuldus üle linna — kaugele... Ei olnud tänavail äripäevast elavust ega askeldusi, vaid rahulikkus valitses kõikjal.

Aga kellahelin kõlas ikka, kutsudes patuseid, kes ihkasisid vaimuvälgust endi pimedasse südamisse. Viimaks vaibus ka helin, sulades kokku ühiseks akkordiks.

Harmide, kes oli alles nooruse õitsevas eluas, sammus ka kiriku. Neiu teenis linnas büroos ning tulipulna nädalasist askeldusist teenistuskohal, tahtis ka Harmide otsida rahu ja troosti kirikust väsinud hingele. — Aga kas lootis ta sealt igavest rahu? Ei! Ta ei olnud nii usklik, et oleks uskunud taevalikku võimu. Ta ainult lootis kirikust vähe rahuldust... kosutust...

Harmide astus kiriku laiadest tiibustest sisse ning istus viimasesse pinki. — Nagu kaugusest kõlas õpetaja tasane hääl. Mahe, nii tasane ja hõljus kui vaikne tuulehoog pärast tormi. Oli nii hea istuda ning nautida oreli võimsaid akkorde. Ei tulnud tol silmapilgul neiu meelde midagi kurba ega rõhuvat, vaid õnnis rahu täitis ta hinge...

Here päikesepaiste pimestas silmi, kui Harmide astus välja hämarast kirikust ning sammus pikkamisi kodu poole. Ta oli väga hämmastunud, kui keegi noormees tervitas teda.

„Sina, Harry! Kus sa olid ja lähed?”

„Mina! Käisin niisama linnas kolmas. Önn, et kohtasin sinuga. Oli nii igav olla kodus, aga loodan, et sinu juuresolek peletab eemale tolle painajaliku igavuse.”

Noormees, kena säravate silmadega poiss, vaatles õnnelikult neiu põhjatuuse sinistes silmades. Kui palju luges ta sealt armsust, hel-

lust ja nooruse rõõmu ning lusti. Ta armastas Harmidet. Armastas teda noorusele omase lõõmava kirega. Kuid miks oli Harmide täna nii isearaliselt vaikne? Ta näol ei peegeldunud ei naer ega rõõm.

„Miks oled sa täna nii kurvameelne?”

„Mina! Ei, ma ei ole kurb! Tead, vahel tulevad niisugused kurvad mõtted pähe. Tahtmatult.”

„Ara mõtle kurvalt! Tead sa, noorus ei hooli kurbusest. Nooruses peab olema rõõmus ja lõbus!”

Nad sammusid piki allende edasi. Neiu ei vastanud midagi noormehele, ainult toetus ta käevarrale ning ikka lehvits neiu näol kurbmeelsus.

„Kuule!” sosistas Harry. „Vaata kuis lõbutseb kevad, kutsub nii ahvatlevalt. Näed, pillerkaaritab loodus ja ärkab üles pikast talveunest emake maa. Kõik lõbutseb, naerab, mängib...”

Jälle ei vastanud neiu midagi. Ta silmitses vaid kaugusse... kaugusse... Mida küll mõttes ta?

Vaikides sammusid mõlemad edasi.

„Tead sa, tule läheme minu poole! Sul pole kodus niikuinii midagi teha”, rääkis poiss.

„Ma ei julge tulla!”

„Naljakas. Mida sa siis õige kardad? Olen ju üksinda ja ega sa siis mind ei karda!”

„Sind ma küll ei karda. Aga on natuke naljakas tulla.”

„Midagi pole naljakas. Tule!”

„No, ma tulen. On sul ka midagi huvitavat pakkuja?”

„Küll siis näeme!”

„Sa elad nagu uhke mõisnik!” naljatas Harmide, kui astus tuppale.

„Kena mõisnik! Mõni tool ja lauake sees ja mõisnik. Näed nüüd, kuis lahkus nukrus sinust. Hajus kuskile kaugusse.”

Harmide kurb tuju oli kadunud. Ta naljatas lõbusalt ning vallatus mandleid ta väikesel huulil.

Nad istusid diivanile. Harry seadis grammofooni käima. Mahedalt kõlasid viisid. Sulasid ja kadusid, siis jälle tugevnesid võimsad akkordid ning vaibusid lõppeks kuhugi kaugusse... tasa... tasa.

Harmide ja Harry istusid kõrvu diivanil. Nad nautisid muusikat, olid võlunud ilusaist helidest, mis kõlasid nii imeõnnalt. Nad lobisesid innukalt. Neiu tuju oli lõbus. Nukrus oli põ-

genenud kaugele, kaugele. — Ja miks olla kurb! Ei tohi mitte kalduda pessimismi! Nooruses peab ainult lõbu ja õnne otsima. Tuleb vaadelda maailma-elu nooruse vaatevinklist.

Need kaks noort inimest olid õnnelikud. Nad ei teadnud veel midagi elu pettumusist. Tundsivad rinnus pakitsevat tungi, mis ihkasis väljapääsu.

Ah! Kui ilus oli Harmide! Ta pald õhetasid, ta huuled tükslesid nagu mingis ärrituses ning ta põhjatuuse sinistes silmades säras nooruse lõõmav kire — armastus. Kuidas võlusid neiu täidlased rinnad noormeest. Kuidas ihkasis ta neidu süle haarata ning teda suruda oma rinna vastu. Aga noormees pelgas. Kas on neiu päri kui tegelikult nood unistused täituvad?...

Noormees seadis uue noodi, mis kahiseses ja kahiseses käima hakkas.

„Pane ilusam noot! Pane midagi sarnast, mis haarab hinge ja võlub südant!”

„Oota, ma otsin kohe. Näe, sain käite. Panen tolle „Võiduhõiskava armastuse laulu!”

„Pane see jah! See on vist jumalik.” Ja tõesti oli laul suurepärase. Harry istus Harmide juurde ning pani kää neiu piha ümber. Oo — kuidas võlus see laul. Harry tundis joovastust. Ta hing hõljus nagu kuskil kauguses, kuskil maailmaruumis. Ta vaatles neidu, kes suure innuga kuulas. Harry südant haaras joobumuse tunne, mis oli nii pakitsev, et tahtmatult tungis esile. Ja kui lõppes laul, õrnalt kadus kuskile ääretusse, ei jõudnud Harry end enam taltsutada. Kirg oli tugev, võimas. Ta haaras neiu oma käte vahele. Suudles teda kuumalt — kuumalt. Kaisutas teda kirglikult, surus ta rinnad oma keha vastu. Ah! Harry näris ta huuli, kõvasti, kõvasti. Joobus kirest, mis tungis takistamatult esile. Tundis mis juba ammugi ihkasis väljapääsu, olid vallali.

Neiu rabeles. Ta püüdis end vabastada kaisutusist.

Unistused öös...

On õhtu. Lambi valgusring ah-takesena tungib läbi akna õue. Kirjutat ning mõtlen. Pea kihab ideaalidest ja probleemest... Huu-ga... Miks töötan ma nii? Kellele on tarvis neid ridu, mida laon paberile? Kas sulle, mu blond tü-

„Harry! Sa oled hull. Mis sa teed? Lase mind lahti, või muidu ma ei tea, mida teen! Sa oled metsalinen!”

Noormees oli kui löödud. Ta lasi neiu lahti ning jäi seisma seina n-ale. Mida ta siis paha tegi? Oli ta hulluks läinud. Miks ta tegi seda? Ah! See armastus ja kired. Ah... palav!...

Kuidas sa julgesid, Harry? Kas sul häbi polnud. Ah! Ma olen nii õnnetu! Miks andusin sulle? Miks, miks?”

Harry ei osanud midagi öelda. Ta mõtted ujusid laiali.

„Jumal, lähed siis tõesti Harmide minema? Kas vihastas ta siis tõsiselt?” sosistas eneses Harry.

„Harmide!” To tagasikutsuv hüüd kajas ainult õhku.

— Ei, ta läheb! Ei tule enam iialgi tagasi see väike neiu. Purunenud oli ilus armastus, mis alles oli õitsel. Kadunud olid ilusad illusioonid... Ah! Kurb... kurb...

Nuukudes langes Harry diivanile. Kahju oli tal Harmidest. Miks ei jõudnud ta omi tundeid enam peita? Miks haavas ta neidu nii sügavalt? Kahju, kahju! Elu näis nüüd Harryle nii tühi ja paljas. Ei enam kunagi näe ta neid sügavalt silmi, neid huuli ega neid ilusaid kehavorme. Ei kunagi! Ja Harry nuukus... nuukus... — nagu väike tütarlaps.

Kuid mis see oli? Keegi silitas õrnalt ta juukseid.

„Harry!”

Noormees tõstis silmad ülesse.

„Sina oled see, Harmide! Sa ei läinud minema?”

„Ei! Ma ei sauda lahkuda! Andes-tad mulle, et olin su vastu nii paha?”

„On see tõsi? Sa ei ole mu peale pahane. Eks!”

„Ei ole, kallist!”

Nende huuled sulasid kokku kuumaks, kirglikuks suudluseks. Ei pannud kumbki vastu väljavoolavale kirdelade. Armastus pühitses oma võidulaulu...

Mispärast üksi olla, kui võimalus on Abielulehe kaudu leida sõpra ?!

Kuulutage

„ABIELEHE”,
ja Teie veendute selles!

Hoian neid ridu, kuni kord leian, kellele pihtida nooruse valatlevaid sõnu!

Olen väsinud... Mingi jõud sunnib mind välja õhe, nautima ööd, selget — külma...

Ja ma lähen. Kõnnin mööda mäekinku üles. Rinnus asub mingi pühalik rahu — hardumus. Taevast on selge, selgem veel, kui sinu sinisilm, mu blond neitsi. Tuhanded, ei kirjardid tähed on sinavas taevakummis...

Tähed — kuis ihkan ma ka sarnaseks saada. Tahaksin heledada, heledamini veel kui kiirgav päike. Valguse hajudes ringi, jutustaksin alla inimesile jutte sügavast õnnest ja armastusest elus...

Kuu, kahvatu nagu läbipaistev on su pale! Kustutaksin su külma näoime, paneksin sarama su kahvatusse palesse särava valguse... Müstilisena näib su valguses maa, mets ja majad. Poleks sind seal kõrgel, siis ei näiks ka maailm nii, kui praegu...

Oo! Kuuvalgus on ilus, kuid ilusam on see valgus, mis hoovab neiu kauneist silmist, ta süütusest hingest. Neiu hing on kui hõbedane pargade rida, kust langevad alla ikka ilusamad kuljused, panes helisema nii ilusal viisil südamkeeli...

Helise! Helisegu selges öövai-kuses igatsuste kellad! Kutsugu üksinduse tahtjaid ühisele palvele. Helista sa, mu blond piiga, armastuse ilusamaid kuljuseid! Punu helinad suureks pärjaks ja krooni sellega mind... Ainult mind, sest mina olen ju see, keda armastad...
A. Sinisalu.

libiseda? Mispärast ei jätkanud ta enam oma mängu temaga? Nähtavasti oli ta teatavate kaalutlustega paraja momendi selleks valinud. Muidugi mõista peitus siin midagi, mis minu silmist nägemata mööda lipsas. Väga võimalik, et vana Makile hästi selge oli. Ta on ju nii tark, ja temas peitub väejuhi osavust ja vaimu. Mispärast oli tarvis Hartvigsenile eest maksta, et tema nimi ühendati firma nimetusega? Oo, see oli nii osavasti ja hästi väejuhi-Maki poolt läbi mõeldud!...

Kui Roosa oli juba paar-kolm nädalat Hartvigseni juures ära elanud, oli viimane temaga ka hästi harjunud ja sellepärast ei jälginud ta kunagi hoolega oma tegude ega sõnade järele. Mina mõtlesin teda silmitsedes: ta ei võinud ju esimese maha-kuulutamise ajal sarnane olla! Kuid samal ajal muutus ta kole rikkaks.

— Noh, mis sa siis, mu Roosakene, selle peale kostad? — küsis ta Roosalt, teda käega seljale patsutades. Ta ei häbenenud sugugi märkusi tegemast paruniproua suhtes, et oli kord temaga haavikus viibinud ja isegi tunnistas seda, et see oli teda noores eas armastanud. Kui väiksele Martale oli vaja riideid õmmelda, oli ta kohe sellega nõus ja seletas Roosale:

— Sul vaja ainult Hartvichile kirjutada, et on tarvis niipalju manufaktuurkaupa! — Seda öeldes, vaatas ta ringi pöördes minu poole ja naeratas rahulolemisega. Ta oli päris laps.

Aga peale selle: ta kadestas Makki, et õngetegija, see vanem linnuhäälega mehikene, läks Maki, aga mitte tema, Hartvigseni, juurde, lootes seal paremini oma elu sisseseada. Õngetegija oli Harvigseni silmis tubli mees: teda leiti rehetõast kahekesi ühes Brahmapiutraga. Viimase mees, Ole oli neid sealt tabanud. Oo — asi oli päevaselgel... Ja mis tegi õngetegija? Pigistas parema käega silma kinni, kutsudes kõiki pidulikult kuradit tabama!...

Kõiki seda jutustas meile Harvigsen, ilma et midagi Brahmapiut-rast Roosa juuresolekul salgaks. Aga õngetegija suhtes lisas ta juurde: „Oleksin ta heameelega oma juurde võtnud. Minu juures oleks tal juba olnud tegemist!”

VIII.

Sammusin mööda teed veski poole ja tuln juba tagasi, kui paruniproua mulle järele jõudis. Tema riideil nägin valgeid plekke, nähtavasti oli mõldri juures käinud. Kui kummardasin, kinkis ta mulle vastuseks mõne sõna. Ta oli juba peaaegu minust möödumas, kui äkki vähendas samme ja läks ühes minuga.

Palusin luba tema riideilt tolmua pühkida. Ta seisatas veidi ja tänas mind. Siis liikusime üheskoos edasi, mitte sellepärast, et mina oleksin selle eest hoolitsenud. Ta ise jutustas mulle mitmesugustest lapsepõlve mälestustest: siin jalutanud ta väikse „Edvardana”, sõitnud püsti jahuvankris, käinud haavikus jalutamas, istunud seal tundide kaupa üsna üksinda.

Ta oli kurb, ja tema hääles helisesid suurepärase sametpehmed

toonid. Ta lausus:

— Jah, niiviisi mängid elus kõik mängud läbi ja siis ei jää sul enam midagi järele!...

Ta avaldas seekord enesest mulle väga hea mulje. Isegi tema pikdd, peenikesed käed äratasid minus tema vastu haruldast sümpaatiat, ehkki alguses leidsin neis mingisuguse liiderlikkuse avaldust. Tuli meelde, et alles hiljuti kõneldi temast. Siin oli keegi mees, „Jensi-papa.” Edvarda nooruspäivil olnud ta Maki juures teenistuses, kuid hiljem kolinud kaugemale skääridesse, abiellunud seal, siis kaotanud tervise ja langenud viletsusse. Naine läinud ta juurest ära Loffodeni saartele ja ei olevatki enam sealt tagasi tulnud. Lapsi tal ei olevat olnudki, ehkki teda „Jensi-papaks” kutsuti.

Mõne päeva eest oli ta ilmunud Edvarda juurde, silmitsenud teda, nagu mõni suur koer. Ja Edvarda leidnud talle ka kohe teenistuse: kaubeltu, kui tahab, kontidega Sirilundis ja selle ümbruses. Käigu, kui tahab, nendes vähestes majades, kus liha süüakse, korjaku konte ja toogu neid poodi ning müügu kallima hinnaga. Sealt müüakse nad edasi lõunapoolle, kus jahvatatakse kondid jahudeks. Nõndaviisi saavad siis kõik Sirilundi kondid tema omanduseks. Makk naeratas selle üle, et tal tuleb omi konte juba kallimalt osta, kuid lausus siiski: „Jah-jah!” Noh, muidugi ta ei olnud sarnane inimese, kes oleks asja algatanud. Sel teel sattusid ka kondid Hartvigseni köögist „Jensi-papa” pihku. See oli muidugi väga kentsaks, kuid Jens võttis asja väga tõsiselt ja ei tahtnud loobumisest kuulda. Tema teenis määratud summe. Juba esimesest korrast alates, ära müies kondid, avanes tal võimalus mingisuguseid riideid osta, ja Edvarda ise kauples temaga poes ning pidas arveid. Siis muretses talle Sirilundis toanurgakese peretoas, vanamehe Frederik Mensa juures, kes voodistki üles ei tõusnud, aga hiljem anti talle parem toakene pööningu korral.

Siin tuligi mul meelde see joonekene, melles avaldus paruniproua leidlikkus ja energia. Kuid nüüd oli ta nähtavasti millestki rõhutatud. Ma kõnelesin sarnastest asjadest, nagu õnnest teisi rõõmustada, rõõmustada lapsi, rõõmustada kõiki inimesi oma ümbruses.

Ta peatus.

— Õnnest? Mil viisil? — lausus ta tuseselt.

Ta kortsustas kulme ja langes hetkeks mõttesse, siis sammus edasi. Sellejärele pööris ta kiirel sammul teelt kõrvale ja laskus rohule. Ma kõndisin talle tagant järele ja jäin tema läheduses püsti seisma. Ta jätkas:

— Õnnest? Mil viisil? Kui tuleks õnn, siis silmitseks teda kaua, ja ei heidaks pilkugi kõrvale, sest nii tundmata on ta veel mulle. Ei! Ehkki mõnikord leidus hetkeid, mis teistest vähe paremad. Kui see ei suuda elu korda palju muuta.

— Võib olla ka, et nii, — tähendasin mina siis.

Selle juures märkas, et tema otsaesisele olid tekkinud kortsud, mida mure aastate vältusel sinna vajutanud. Sel momendil ei varjanud

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Miks mehed alahindavad lihttöölist neidu?

Mul on kurvad kogemused lp. meestest... Algan otsast peale, et lp. lugejad saaksid pildi minu püüetest elus ning siis ka võiksid otsustada — olen ma tõesti väärt saada ignoreeritud...

Olen käsitöölise perekonnast. Isa oli suur joodik. Perekond elas viletsuses ja puuduses, kuni ühel päeval — laostus, s. t. ema läks minema, jättes lapsed maha. Elasin siis meie edasi kuni ühel pakasel veebruaril — leidsime endid — mina ja vennake — lumehangest... Isa oli jätnud meid maha, lasknud meid tõsta välj korterist...

Olin tol ajal 17-aastane, aga midagi, millega endale leiba teenida võiks, ma veel õppinud polnud, olin alles ikka veel lahkunud koolipingilt (algk. 6 klassi). Nii ma kõige otsimistele mitte midagi paremat ei leidnud, pidin, et kuidagi hinge sees hoida, minema majateenijaks. Teist teed polnud, ka ei olnud mul kuskil ees eestkostjaid, kes oleksid ehk võinud kuidagi aidata mind kergema-puhtama töö saamisel. Muide, olen arenenud iseloomuga ja nii kuulsin sageli öeldavat — ma olevat intelligentne ning ei võivat kuidagi arvata minus lihtteenijat.

Teenisin aastaid, ilma et oleksingi oma tööd armastanud... Pigemini tundsin ennast sügavale alandatusena, seda enam, et kui juhtumisi tutvusin noormeestega, siis... nood, kuuldes, et olen teenija — taandusid minu eest, kui katku eest! Oleks keegi meist omanud kannatlikkust niipalju — kuni minu iseloomu tundsaamiseni... ehk oleks siis ka leitud mind vähe enam väärtusliku. Aga ei; küllalt oli, et teati — et teenin lihtteenijana. Nii ma sammusin aastast teise, järjest lähenedes hingelise katastroofini.

Mu hinges puhkes revolutsioon, mille tulemusena tahtsin iga hinna eest saada kutseliseks ja välisin — õmbustöö.

Vaev, vaev, läbi puuduse ja häda üleemeelsete pingutuste ja läbi tülide, mis aset leidsid minu ja ema vahel, kes muidugi kandis suurem osa minu

õppe- ja ülalpidamise kuludest — aga ma tahtsin iga hinna eest saada — inimeseks! — Nii valmistusin kutsesse.

Noh, nüüd siis lasen ennast „sõimata“ õmblejaks, aga ka sellena ma pole palju enam väärt lp. meeste silmis.

Töö on vähe tasuv, ta ei võimalda kasukmantleid, ei järiest vahelduvaid moodsaid esemeid; küll annab aga elu alalises puuduses ja vahete-vahel isegi nalja tunda. — Nüüd, ligi 3 aastat saanud „preiliks“ hüütud, olen jõudnud omaga sinna, kus mul pole enam midagi korrapärasest ümber panna, aga... valge aeg on saabunud, kevad käes, suvi seisab eel... Tööd aga pole. Ja kui teda saabki jälle, siis, see kuulub kõik söögirahaks — emale anda, kes kah üle pingutab, et end veepeal hoida.

Nii ma ei tea, mida peale hakata endaga? Mida veel ette võtta enda seisukorra parandamiseks? Mida teha ka, et rahuldusiks oma südame asjus? Olen juba 28 a. vana, aga abiellumiseks šanse pole — kuna kehv neiu ei leia väärikat hindamist meeste silmis. Ometi abielluda sooviksin väga, ja mulle sisendub juba hirm, kui jääksin ma sellega hiljaks, sest soovin lapsi ja neid ise kasvatada! Kuid oletame — kuni ma ise ükskord, aastate pärast, ennast üles töötada suudan — jüuan kuni selleni, et äraan väärika mehe tähelepanu, siis — kas jõuan veel näha oma lapsi täisealistena? Kas saadan mina neid igakülgsest ettevalmistatuna ellu?? Ma ei tahaks kuidagi anda neid tul- te tõugata, kuidas saanud mulle endale osaks. Tahaksin teha oma laste juures seda heaks, millest ise ilma jään...

Kui ma eelpool nimetasin „väärikat meest“, siis sellest argu järel- tagu nagu sooviksin ma endale meheks mõnd printsit või miljonäri. Ei mitte; mu nõuded mehe suhtes on vaid: et ta suudaks anda mulle terve- mõistustsi lapsi ja et ta on võime- line toetama perekonda. Ise oleksin — püüaksin olla — hea naine ja eeskujulik ema.

Juba ma mõlgutan, ja ka ema on mulle mitmel puhul viimasel ajal and-

nud märku — tagasi teenima minna... saaks prii söögi ja — korteri ning palk jääks siis rõivastusele. Kuid siis juba... ma vaikiaksin oma „kut- sest“... nii kuidas vaikiavad kõik moodsad kõögikarud-tuhkatriinud ja valetavad oma kavaleridele suitsusul — kasvatajannadest, õpetajannadest, erasekretärinnadest, seltsidaa- midest, kes kõrge „tiitli“ kandajad nad kõik olevat omas teenistuses; ja töö- poolest „härrad“ on suurejooneliselt ninapidi veetud, kuna ülimooda vä- limusega daamis keegi tänaval ei suuda aimata kastrulikuürijat.

Aga kahtlen väga, kas mina oma sissejuurdunud hingelise „intelligent- suse“ juures suudan valetada... lii- ati — valetada kuni lõpuni? Lõppude lõpuks, soovin saada ikkagi inime- selikku hindamist, ühe täismehe poolt...

Riie teeb küll inimese, aga ei tõs- ta tema hinge väärtusi, ega pole ta ka võimeline alandama inimese sees- pidist hinda, nii filosoferin mina oma üksilduses, olles sõprata, aga vägevatest igastustest tulvil hinge- ga... Või polegi abielu töö elu aate- lisem siht, ega inimese-maimu kas- vatamine õilsamajd kutseid ühe nais- inimese jaoks?

Siis, lp. lugejad, näidake mulle mõnd teist elu eesmärki, millele püüdmine osutuks „tasuvamaks“ — seda hingelisele naisele täiel määral elust rahuldamise mõttes!

„Piinatud hing.“

Vastus „Gratiäle“.

(„Abieluleht“ Nr. 9.)

Armulisem! Teie kirjutises leidub vaevalt 50 prots. tõtt. Mina isikliselt ei poolda vööbatud daame, kuid jul- geen öelda, et selline on ka meeste enamiku arvamine, kes kõigiti arene- nud — eriti maitse ja ilus. Mis jaoks nii palju kosmeetikat kui loodus nii paljudele naistele kaasa annud ilu, veetlevust? Aitab piiratud mõõdul puudristki, kuigi ka sedagi sageli va- ja poleks. Iseasi siis, kui mingit def- fecti vaja katta, ehk kui loodus tões- ti pole helde olnud ilu suhtes. Seda läheb lägeks ruumes, mis tulvil täis rahvast ja kus enamik naistest vöö-

batud. Sellisele tundele võlgname tä- nu värvipottide tõttu.

Kui kosmeetikat vähemalt iludus- piires tarvitatakse! Kas arvate, et mõ- ni ülatähenadatud meestest pooldab naist, kes sinililla või ei tea mis vikerkaaril värvidega värvitud? Neid naisi leidub küllalt. Palju enam eelis- tatakse sel juhtumil nooruskullas, loomulikus ilus sädalavale naise. Aga naistel on ju selline arvamus, kartus — ehk ei ole nad küllalt meeldivad, külgetõmbavad. Mis on see muud kui edevus, moodi järelahvimine, mis Eeva tütreid sageli puudri-topside ja värvipulkade juurde juhatab? Püü- takse end ikka paremini näidata kui ta tõeliselt on. Usun — abielus-ole- vatel meestel läheb süda pahaks, tundes neid mitmekesiseid värvi lõh- ne, mis tema naisest hoovab, tekib jube tunne, nähes, kuis naise ilu öö jooksul sulanud, kui lumi päikese paistel.

Kas sarnane „ilu“ hoiab armas- tust alal mehes oma naise vastu? Vaevalt on see nii. Parema juba kui mees harjunud enda naist alaliselt nägema, nagu ta tõsiselt on. Või tahate tõsiselt öelda, et vööbatakse, et teistele meeldida. Kellele aga meel- divad need „krohvitud“ naised? Ai- nult seelikuküttidele ja neile kõigile, kes ei mõista lugu pidada naise hin- gelisest ilust. Sarnased mehed just eelistavad surrogaati ehtsale. Kui asuksid kõik naised ühe mütsi alla, loobudes huulepulkadest, üldse kos- meetikast, küll ka mehed sellega le- piksid, harjuksid ja lõpuks areneks neil maitse tõise ilu suunas ning ta- gasi vaadates aegadesse näiks neile pentsikuna veel eelistada värvitud naist.

Vananevale naisele on andeksantav kosmeetika tarvitamine kergel kujul ja iludus-piirides (kuigi sageli too- nitatakse, et naine ei vanane kunagi).

Sama on minu arvamus ka juukste värvimise suhtes. Mis jaoks need vär- vida, kui nii mõnelgi hürmaval olevu- sel juukstel küllalt „tõmbejõudu“?

Mis puutub moe-riietusse, siis ei ole sel alal enamikul meestel vist mingit vastuvaidlemist — vaheldust narrusteni ja järelahvimisteni. Pee- tagu ka silmas, et mis ühele sobiv, see teisele mitte. Ei tarvitse ka rie- tuda nii „õhuliselt“ endi keha-vor- me tagamõtteliselt esile tuues, mis mehi nii sageli libedale viib. Just meeste ahvatlemiseks sünnib sarna- ne riietus — seda toonitatakse isegi oma kirjutises, ja ometi süüdistate mehi

seal juures. Algatus on ju ometi Teie, naiste käes.

Olge ise tagasihoidlikumad — ei keegi Teid milleski vägise sunni ega saa ka keegi midagi vägise võtta. Muidugi ma ei kõnele kergelt puu- derdamisest, samuti lokiimisest, sest lokiimine on isegi sageli soovitatav, kui see sobib enam kui sile pea.

Kui võrd see hügieeniliselt ka- sulik, see on ise küsimus. Juhtub siis- ki, et ka lokiimise suhtes patusta- takse — vahest sobib sile pea enam kui lokitud. Olen veendumusel, et mu väited paika peavad, kuid ei ole veendumusel, et võiksite minu väi- teid ümberlükata ja puhtsõnaliselt öelda, et see nii ei ole.

Frederic Rex.

Vastus „Surnu pruudile“.

(„Abieluleht“ Nr. 10.)

Surnu pruut, see kõlab kummali- sena, isegi veidi naiivilt. Aasta juba möödunud ta surmast, ja ikka armas- tate teda, see pole armastus, vaid mingisugune enesepete, usk armas- tusse, millega saavad hakkama vaid fanaatikud. Armastus saab vaid siis olla, kui on olemas keda armastada. Lükate tagasi teiste kosimised vaid sellepärast, et kord see hing Teid armastas ja olete nüüd „Surnu pruut“, milleks ütlete end vist jäämagi. Sel- lisel juhul peate küll maisest elust kirstu pagema oma armastatu juurde. Ent kui tahate elada elavatega, siis siirduge tõelikkusse ja loobuge ole- matust.

N. Nõmm Aegviidust.

Vastus „Milvyle“ Pärnust.

(„Abieluleht“ Nr. 10.)

Ai-ai, Milvykene, mis on küll hirm- sam abielus — kui kaht inimest ar- mastada! Mida Teie ise seejuures mõtlete — et salaja enda armsa me- he kõrval teist armastate. Mis ütleks küll Teie mees, kui seda teada saaks. Minu arvates Teil kuluks küll lapse viitsad veel. Saaks veel aru, kui mees Teie ei meeldiks, siis laseksite en- did lahutada, ja uuesti elama haka- ta sellega, keda armastate. Aga nagu ise ütlete, et mees Teile meeldib — milleks siis sarnaselt toimida? Varem või hiljem tuleb see ikka välja, mõel- ge, mis on siis Teie abielu. Siis on Teie abielu täis ohkeid — ja pisaraid. Ja kes on selles siis süüdi? Ei muu keegi — kui Teie ise. Veel kord, Milvykene, loobuge mehest, kes on võitlejaks Teie abielus! Elage edasi oma mehega — unustage, ja elage nii, nagu poleks midagi eluteel juh- tunud. Eks ole siis nii! Mida ar- vate Teie ise minu antavast nõust? Jukky-Jacky, Soonistest.

Noor neiu heitis seljast valge tualeti ja lihtsa pärlikee, mis tema kaela ümbritses. Peene, ilusasti väljaõmmeldud pitspesu vahetas ta siidist öösärgiga ja lipsas värskest kohendatud peh- messe voodisse.

Heitis kurva pilgu sinise toa seintele, kullatud voodile ja väljaõmmeldud tekile. Ta oleks peaaegu ka kõige lihtsama nurgakesega leppinud, kui oleks sealt leidnud sooje, emalikke meelitusi.

Kuid tema pettumus oli suur! Tema sõidupäevast saadik ei leidnud „mammakene“ ainustki õrna sõnakest ega vaba minutit intiimseks kõnelemiseks temaga. Valeeria elu mõõdus nagu maru, nagu orkaan. Alalised osade õppimised, harutused, spektaklid, austajad, joomingud vaheldusid üksteise järele. Iga- vusttundja Naata palus luba laulu- ja tantsutunde võtta.

— Ole nii lahke! — naeris Valeeria. — Lõbusta end, kuis ise oskad!

Igalpool, kuhu Valeeria oma „õetütrega“ kunagi ilmus, märgati viimase ilu ja värskest. Nähtavasti ei meeldinud see aga „tädikesele“ sugugi... Ja Paula — see oskas nii osavasti tigidusesädeist tuld õhutada. Ta teadis väga hästi kõik Valeeria saladused ja ka Naata sündimise saladuse.

— Kui jutt levineb, et preili on teie lihane tütar, siis teeb see teid kohe vanaks, — seletas Paula.

Teades Valeeria meeletut kirge iluduse Manjkovi vastu, püüdis Paula mööda minnes armukadeduse sädeid tema hinge istutada.

— Aga Konstantin Petrovitš ei saanud täna silmigi meie Naatalt pöörata: kogu aeg piilus teda! Ja mis siin veel rääkida, ta on ju ilus ja värske, nagu roos!...

Aga siis Paula teatas oma prouale:

— Ja Natalie Sergejevne — kui hoolega ta töötab! Nüüd laulab teine, nagu ööbik. Olen küllalt mitmesuguseid lauljaid kuulnud, kuid Naata laulab neist kõigist palju paremini. Laulab nii, et töö kukub käest, kuula ja kuula ainult teda. Kui tema kord näitelavale satub, siis hullustab kogu pealinna!

Ja Valeeria vahetõttu Naata vastu muutus päev-päevalt külmemaks. Kui kõneleb „õetütrega“, siis kostab tige pilke- toon tema kõnest. Ja Naata sinisessa tuppa ei vii ta oma jalgagi.

Peale selle mängis Paula veel üht osa Naatakesse elus. Ta andis vahetpidamata märgata, et Valeeria ei ole kõike seda hiilgust ja toredust, mis teda ümbritseb, oma andekuse, vaid iludusega omanud. Ja siis tulid nagu kogemata Paula huulete primadonna rikaste austajate nimed. Naata teab nüüd juba väga hästi, et praegu „maksab“ kõige eest Neljumov, kuid Valeeria „süda“ kuulub siiski Manjkovile.

— Kas teie, krahv, veel õpite? — küsis Naata naiivselt- lapslikult.

— Jah, Natalie Sergejevna: õpin Akadeemias. Tahan saada teadusmeheks. Noh, aga mis üle siis soovisite minuga kõnelda?

— Ah, isegi paljude asjade üle! Kuis olen hingeliselt nende viimaste kuude jooksul muutunud. On niipalju uudiseid, et oleks tarvis paljude asjade üle nõu pidada ja läbirääkida, kuid ei ole — kellega...

— Mulle näib, et teie majas on õige palju ja mitmesugu- seid inimesi. Ja siis on ju kas Valeeria Antonovna ise!

Naata kahvatas.

— Jah, neid on seal küll palju, aga mul ei ole ühegi vastu usku. Ent Teie ei ole nendesugune, nagu kõik need teised seal, ja usaldan teid rohkem. Mul on niipalju kahtlustusi...

Andres tuli kandikuga tagasi. Tõi suupisteid, maiustusi, viina.

— Siin on kõik, teie hiilgus, mis iganes soovite. Mina juba teie tahtmisi ja soove tunnen väga hästi.

— Suur tänul!

— Olen valmis teie käsku täitma!

Naata jõi ühe sõõmuga viinapokaali tühjaks.

— Tahtsin nii väga juua, — seletas ta, nagu end vaban- dades. — Ja nüüd pöörame, krahv, minu rahutuse põhjuste juurde tagasi. Instituudis kujutasin omale tuleviku hoopis tei- siti ette. Mind viidi sinna üsna väiksesena. Varase lapsepõlve veetsin Kaukaasias, mägisel alevikus, amme hoole all. Kuidas ta mind armastas ja kuis nuttis, kui toredalt riietatud daam mulle järele sõitis, et mind instituuti õppima viia! Seal tundsin ma esialgu väga palju igavust. Minu sõbrannasid käisid alati nende sugulased ja omaksed ning tuttavad vaatamas, aga mind ei kunagi keegi. Isegi suvel, kui tütarlapsed koolivaheajal laiali sõitsid, olin mina sunnitud üksi instituuti jääma. Ja kirju ei saanud ma ka. See sundis mind mõtlema — unistama. Kat- susin enesele ette kujutada elu — seda elu, mis väljaspool instituudi seisu. Kas ei ole veel igav minu jutustust kuulata?

— Kas teie siis ei märka, millise tähelepanelikkusega ma teie jutustamist kogu aeg olen jälginud?

— Tänaan väga! — kostis Naata, kähärpeaga noogutades. — Siis jätkan edasi. Õppimine läks mul hästi, kergesti: lõpetas- sin kursuse auhinnaga. Tundsin suurt huvi kirjanduse vastu ja olen isegi katsunud salmikuid kirjutada. Instituudi spektak- lites usaldati mulle tähtsamad osad: ma laulsin ja tantsisin. Kuid kõik minu lapsepõlve rõõmud olid mürgitatud alalise rahutusega. Kes ja kus on minu sugulased ja omaksed? Kuhu lähen, kui kätte saan koolilõpetamisel oma auhinna? Kas hak- kan õpetajannaks või klassidaamiks? Oh, ei — eil Võpatasin

Kirjavahet. ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Gratiale“.

(„Abieluleht“ nr. 9.)

Lugedes Teie ridasid, ei saa neist peatumatult mööduda, vaid peab siin juures vastust andma.

Olen üldse vanameelne inimhing, nii siis ei salli ühtki uuendust inimelus, ei ka ebanormaalselt silutud naisi, mille tõttu ka olen põlatud naisperest.

Usun, et väikene protsent mees- hingedest on sarnaseid, kes naisi nende välisest silmapaistvusest hinda- davad, mis on kaunistatud puudri- st, kreemist ja lakkidest.

Olen kindel, et ka naispere samuti ükskõikselt ei saada omi pilke mees- tele, kes on ideaalsed moehavid, ala- tes näolapist, kuni viimase riidehil- buni.

Küsin, miks ei peaks siis mehed pahaseks saama sarnaste mõtete juu- res, nagu seda omis ridades väljen- date? Millist meeleolu võib omada tõsine abielumees puuderdatud näo- kesest, värvitud huultest ja sädele- vatest silmadest, mis läbi juukselok- kide puurivad mehe südamesse, valu- said haavu? Kindlasti peab siis mees kurja näo tegema, kui on selge, mis seisab sellise maali taga.

Veel enam on põhjastandev tü- üks naiste õhuline riietus, mis enam loodust ei häbene, vaid järeist lü- heneb ja oma katte alt Teie õrnad säared esile kutsub, millised Teie meelest kindlasti kõidavad meeste südameid ja pilke. „Ah ei!“ see võib sündida ainult üksikute juures teatud piirides.

Läheme üle pisut abielusse, seal võime näha, kui suur protsent on abielutüüsid tingitud sarnaselt palju- nõudjate juures, kus teinepool on vähenõudja. Teiseks on tülid abi- elus siis, kui mõlemad pooled on eht- sad moehavid, kes teiste abieludesse segavad, mis jälle lõppeda võib suur- te tülide ja lahkiminekutega. Ai- nult õnnelik abielu võib olla sar- naste juures, kes on vähenõudjad, ja kes on rahuldatus oma leitud poolega.

Vastus „Ets II-le“.

(„Abieluleht“ nr. 9.)

Tõesti kurvad on Teie elu vipe- rused, mis võib-olla paljudele tähele- panu juhib, ja sügavat kaastunnet äratav.

Mis puutub nõuandmisesse, siis on Teie seda nii raske teha, et pääsek- site sellest mülkast.

Kurdate, et kogu majapidamine la-

sub Teie õhul. Sellepärast ei maksa Teil meelt heita, sest varem ehk hil- jem peate omelt seda juhtima omas majapidamises. Et aga Teie vane- matega sarnased rasked küsimused on lahendada, siis osutub kõik ras- keks. Kuid siiski jääge kindlaks va- nemate armastuse juurde, katsuge kõik abinõud tarvitusele võtta, et esiteks oma isa alkoholi mõjust ee- male kiskuda, niipalju kui see või- malik on.

Unustage need pahad isa sõnad, milliseid kuulda saate ta alkoholi mõ- ju all. Mõelge järele, missugune saa- tus langeks osaks Teie vanematele ja nende kodule, kui lahkute sealt, ise omale kaugel teenistust otsides! Kes suudab seaset majapidamist juh- tida, kui on juba asjad sarnasel astmel, nagu kirjeldate!?

Teil on ju väljapääsuteid seal, isakodust lahkimiseks palju valida, kuid kõik nad on ajutised ja tühi- sed isakodu kõrval. Kui suudate se- da korda ajada, päästaksite sellega oma vanemad kurisliku äärelt, ja rajaksite ka enesele kindla tuleviku.

„Gusty.“

Vastus „Milvyle“ Pärnust.

(„Abieluleht“ nr. 10.)

Miks murrate truudust, kui Teil hea ja armastaja mees kodus on? Kas mõtlete, et see teine Teile pa- rem saab olema? Asjata hellitate mõt- tet, et see teine armastatu Teid „õeli- selt“ armastaks! Ei usu, et ükski täis- mees teise mehe naist tõsiselt armasta- ma saab. Kes seda armunu osa de- monstreerib, see on vaid üks tuulepea, kes püüab ainult aega lõbutsa nautida. Et Teid kord omale kaasaks koida, seda pole ta vist veel uneski näi- nud, veel vähem siis sellest mõel- nud. Püüdke temast lahkuda, ehk see küll raske on, kuid uskuge, mi- da varem kõigele sellele lõpp tuleb, seda parem Teile. Sest muidu võib Teie mees sellest teada saada, ja ühel heal päeval leiata, et olete kõi- gist maha jäetud.

Oily.

Vastus „Shnukile“ Tallinnast

(„Abieluleht“ nr. 10.)

Häda, kui oled vaene, siis sind keegi ei ihalda ja veel suurem hä- da, kui sa rikas oled, siis sind iga daam ihaldab omale kaasaks. Kuid siis ei oska jälle selgusele jõuda, kes sind ennast armastab või kes ainult sinu mammonast lugu peab. Nisugu- sesse ummikusse olete siis Teie, va- ne noormees, sattunud ja soovite, et keegi Teid oma nõu ja teadmise-

ga toetaks, et selgusele jõuda, kui- das ära võiks tunda patust, rahahi- mulist naist ja teist, seda, kes ai- nult sind ennast armastab, kuia tal tähtsusetu oleks, kas Teie kuus sen- tigi teenite. Hea küll, ärge rääkige enam ühelegi daamile, kellega tut- vute, et nii ehk nii palju teenite, õelge lihtsalt, et elate vanemate ehk mõne rikka vana tädi armust. Ja endistele sõbrannadele tehke selgeks, et Teie palka vähendati nii 40 või 50 krooni peale. Küll siis näete peagi, kes teid või Teie sissetulekut hin- dab. Igatahes daam, kellele ainult Teie suur palk meeldib, loobub pea Teist, kuna aga tõsine armastaja jääb ikka Teie juurde oma sõprusega. Üldse nüüdsel töökehvajal ajal otsivad mehed, kui ka naised ainult rikkaid ehk jälle neid, kellel hea sissetulek. Ja vaest, seda ei pane enam keegi tähele. Enamuses selle rahahaiguse põdejateks osutuvad ikkagi mehed.

Oily.

Vastus „Kandidaatile“.

(„Abieluleht“ nr. 10.)

Teie kiri, tõtt öelda, ei vääriks küll vastust, kuna Teie hädaldavad read näitavad liigagi hästi, et olete spor- dis peaaegu täielik vohik. Teie tead- mised pole seal suuremad, kui sel, kes vahete-vahel mõnest päevale- hest loeb lühikesi sporditeateid ja sel- lega on Teile kindlasti ka tundmata spordi mõiste, sisu, eesmärk.

Ma pole ju kusagil eitanud — pangu seda tähele ka „Poksivastane naine“ — et ühele osale poksi- jatele poks on elukutseks, äriks. Ent enamik poksi- jaist harrastab oma lem- mikala ikkagi puhtspordi ja lõbu pä- rast, mida aga „Kandidaat“ muidugi ei tea. Ja nood mehed ei saa ainultki marka ega tahagi vist seda, sest nei- le pakub poks ikkagi ainult lõbu. Sa- muti puudub ka meil professionaal- poks täielikult.

Ka see väide, et poksi- ja on met- sikud mehed, sageli koguni huliga- nid, ei pea paika. Võtke näiteks kas või meie kaks paremat „rusika- meest“ E. Lukk-Lukin ja K. Tender, kes mõlemad üliõpilased. Endine ras- kekaalu ilmameister G. Tunney peab praegu loenguid ülikoolis, endine keskaalu ilmameister T. Flowers oli ja on praegugi kirikuõpetaja, oma- aegne ilmameister G. Jackson ega vä- ga lugupeetud rahvasaadik Inglise parlamendis. Selliseid näit. võiks tuua, ent mainin siin vaid veel Ch. Hoffi, omaaegset väljapaistvat Norra noorte

meistrit, kes ühtlasi kodumaa pari- maid ajakirjanikke ja kirjanikke.

Üks, kellel näib olevat ülbust, hin- gelist toorust ja sündsustunne täiesti puudub, olete Teie „Kandidaat“ ise, öeldes, et A. Einstein, B. Shaw, M. Maeterlinck ja Lloyd George, kes kõ- nelevad kiitvat poksist, on võistluse korraldajate äraostetud. Kas te tea- te, kes on õieti loetletud mehed? Kui, siis oleksite küll vaevalt sõandanud tarvitada selliseid sõnu ja kahtlusta- da neid suurusi alatuses, nii nagu seda pole teinud varem keegi. Siin on igatahes üks kahest: kas teadma- tus või äärmine häbenatus, nagu se- da tavaliselt näeme peasjalikult vaid kihutuskooosolekui esinevate noor- kommunistide man.

Ka „Poksivastane naine“ peaks soovutama meestele just sportimist, kui ta ei taha, et need kõrtsilaua taga istuvad, kuna tõsine sportlane, kes püüab toda Teie poolt põlatud „rekordi“, kunagi alkoholi ei tar- vita.

Poiss Kitseküläst.

Vastus „Sügavhingele“.

(„Abieluleht“ nr. 9.)

Ei suuda arusaada sellest, kuidas võivad siis mehed olla nii toored. Ei tahaks nagu uskuda, et ükski mees vastaks naise õrnustele toorusega, väljaarvatud muidugi mõned üksikud, seesiselised madalad vaimud.

Arvan, siin peaks ikkagi peituma mingi põhjus, kas koguni ehk mõni väärsamm naise enese poolt, või mingi muu põhjus, mille tõttu ta oma väärtuse mehe silmis kaotab, viies ka meest ühtlasi langusele.

Naine oma õrna, sügava ja tun- deliku hingega suudab elus niipalju võita, kui ta vaid tahab.

Ei ole õige tegu minu arvates abi- elunaiselt, selleasemel, et katsuda pa- randada kodust elu, otsida väljast- poolt omale ilusaid silmapilke.

Usun, need silmapilgud ei too enam õnne, need silmapilgud ei vai- gista valu.

Kui ehk soovite vastata isiklikult mitte lehe kaudu, siis aadressseerige slh. abitalitusse Tartu, Riitli tän. Nr. 11 P. Johansonini ajakirjanduse kontor.

Tütarlaps.

Vastus „Milvyle“ Pärnust.

(„Abieluleht“ nr. 10.)

Teil on kahju omast abikaasast, ja siiski petate teda, kuna toda teist armastate sama hingeliselt kui oma meest. Milline võib siis küll Teie hing olla? Mingisugune reklaamleheke, mi- da igale mõõdaminejale pihku suru- takse. Pärts imena tundub, et Teie kogu meessoosse pole hingeliselt ar- munud, kuna ka ise ütlete end hinge-

lise inimese olema, siis oleks kõik „hingelised“ koos. Hingeline armas- tus saab kuuluda vaid ühele, kuna ta Teil mingisuguse vahetusrahana kuulub kord ühele, kord teisele, siis see pole hingeline armastus, vaid mingisugune nauding.

Tahate pääseda sellisest seisukor- rast, siis peate küll endiselt oma me- hele truu olema ehk kui Teie hing vajab ka teist, siis ärge kurike hiljem, kui Teie abikaasa tõtt teada saades kord Teie hinge pihta koputab „et mehed on südametud naiste vastu“.

N. Nõmm Aegviidust.

Vastus „Surnu praudile“.

(„Abieluleht“ nr. 10.)

Kui Teie elate ainult endisele ar- mastusele minevikus, võib öelda, et armastus on tugevam kui surm. (Sel juhtumil oleks see armastus Teie ar- mastatu pidanud päästma surmast). Sarnane elu loob piine hinges ja Teie närbut. Just see hävitab Teis tun- ded armastuse, huvi oleviku vastu, kui elate mineviku vallas, kujutlus- te riigis, mis tulvil täis möödunud armusügavust, piiratud truudust jne. Kas olete püüdnud ka mõelda, et — kes teab — kui oleks Teie armastatu elanud, — ehk oleks reaalelu oma halli pitsati vajutanud Teie õnnes sädelevale elule, urgitsenud kuni va- junud rusudeks kõik Teie poolt ehi- tatud õhuosid! Kes teab, milleks see hea oli, et Teie elu sarnase suuna võttis?

Vähemalt ilus, püha mälestus jää Teile kadunud. Usun — kõige pa- rem on siis kaduda elust — surra — kui inimene õnne tipul. Siis on järelejääjal temast mälestused puh- tad, helged. Algaige minu poolt al- gul tähendatud mõttemõlgutustega — neid endale järjekindlalt suggereer- rides, pöörake tähelepanu olevikule, elage kaasa olevikule ja kui kohtate sõbra, kes Teile vastav, õilsa ise- loomuga, ja kui leiata temas midagi mis erineb Teie kadunud armastusest — siis ei mingit võrdlust endisega, ei meeleluletust sõbrale, et vaat! — esimene armastus oli nii- ja niisugu- ne — see tekitab vaid kurbust mõ- lema hinges. Sugestioon on arstirohl, mis käesoleval juhtumil avitab.

Frederic Rex.

Õnn on sügav südame jõud, mis paljude kannatuste põhjuseks.

Kõik rõõmud näivad kurvad, kui sinus eneses pole rõõmu.

Inimese iseloomu ei või millestki nii hästi ära tunda, kui naljast, mis ta pahaks paneb.

selle mõtte juures. Mind meelitas tundmata elu, mida insti- tuudi müüride taga enesele ette kujutasin. Ja siis korraga — ootamatult sõitis Tifliisi külaskäigu etendusi andma Valeeria Antonovna. Esimest korda puutusin siis temaga kokku... ja hakkasin teda palavalt armastama. Minu rahutus muutus roo- silisteks lootusteks. Instituudist lahkudes jätsin tahtmatult kur- valt nendega jumalaga, kes olid mind armastama hakanud ja minu eest hoolitsenud. Sõitsin Peterburisse. Esimesel õhtul tutvusin teiega minu tädi majas. Mäletate veel seda? Olin ehmunud, peaaegu hämmastunud. Niipalju uusi nägusid, niisugune kärarikas, mõttetu lõbutsemine! Aga mina kujutasin enesele tädi maja helge eedenina, kus leian enesele õrnu mee- litusi ja tarka nõu. Mulle ei meeldinud põrmugi minu viisa- kuseta külalised... mitte ükski neist, peale teiel...

— Mu armas laps, võib-olla olen kõige halvem neist!

— Oh, eil Teie nagu on nii lahke — hea, kurb... ja mina mõtlesin: „milline hea inimene!“... Teie aimasite kohe, et uus elu ei meeldi mulle põrmugi. Möödusid mõned kuud. Aega- mööda jõudsin ühes ja teises asjas selgusele: päev-päevalt muutus aga süda ikka raskemaks — kurvemaks. Ja samal ajal jõudsin otsusele, et teine maailm on minu eest suletud, et olen sunnitud oleva olukorraga leppima, et tarvis leida ja luua min- gisuguseid sidemeid ja suhteid, mis mind teistsuguse ilmaga ja eluga kõidaksid. Igakord, kui sellele vastust ei leidnud, näis ja tundus, et teie olete ainult see isik, kes mind aidata võiks... Aga teie kadusite, nagu tina tuhka. Teist kõneldi küll minu juuresolekul. Teie maailm armastab segamist ja tungimist teiste intiimasjadesse.

— Aiman juba, millise elukana mind kujutati.

— Hoopis selle vastu, teid kahetseti!

— Isegi kahetseti? Mõistan — mõistan väga hästi seda! Oli otsustatud, et mina olen „naisvampiiri“ küüsis, kes minust tilk-tilgalt verd imeb! Naistele tungitakse seal rohkem kallale. Eks ole tõsi?

— Ei maksa seda korrata...

— Tingimata! — katkestas Selvin Naata juttu. — Meie ju kõnelesime teie saatusest. Kuid teie leidsite siiski väljapääsu? Ja millise väljapääsu?...

— Kas teie ei aimagi seda? Mul on andeid tantsuks ja kaunis kena hää! ka...

— Kas ihkate Valeeria Antonovna loobere ära kiskuda?

— Mis te veel ei arva! Ainult tahan sama teed minna, mis temagi. Olen enesearmastaja. Instituudis sain esimese aubinna, ehkki mul õige tõsine vastane oli. Olen veendumusel, et operetis ei jää ma mitte viimaseks. Aga kas teie ei või mulle siis midagi soovitada?

— Milleks seda vaja? Reaalselt ei ole mul võimalik teid kuidagi aidata! Kui võiksin teid sellest alatust seltskonnast välja kiskuda! Kuid teie olete opereti laps — ja sellepärast ka seotud selle seltskonnaga. Olge ettevaatlik, hoidke oma noort hinge. See on kõik, mis teile öelda võiksin. Võitke edu oma andekusega ja hoiduge kõrvalteid kaudu edasitungimast!

— Teie vihkate näitelava — tean seda väga hästi, aga armastate näitlejannat! — kostis Naata tasakesi.

— Jah, ma põlgan näitelava. Tean väga hästi, et kulissid hävitavad inimesi, tõugates neid nagu mülgastesse. Kuipalju võitlust, kuipalju mustust ümbritseb näitelava! Kuid siiski pean tunnistama, et puhtas kunstis, kui teda valgustab tõsine geenius, peitub võimas valgus. See köidab hinge. Sammuge selle val- guse poole: ärge peatuge näitava kulisside räpastel teedell...

Naata sinised silmad löid äkki särama, ta huuled avanesid pooleni... Ta tahtis midagi jähtsat, äkilist öelda krahv Selvi- nile... kuid ootamata hüüd katkestas nende intiimkõne...

— Naatakene, või sina oled end siia ära peitnud!

Toredusest hülgades, briljantidest särades lähenes maj- a-perenaine ühes Valeeriaga nende lauale.

Krahv tõustus, andes aset daamidele.

— Ei, ei, — peatas teda Kati. — Natalie Sergejevna sõi- dutakse koju, sest Valeeria ei astu täna õhtul salongis üles. On juba kell kaks öösel ja sealt telefoneeriti praegu. Kontsert on täies hoos, ja Valeeriat oodatakse. Aga teid, krahv, võtan ma oma hoolde. Õhtusöögiks sõidavad mustlased kohale.

Kahetsuseohkega tõusis Naata kohalt.

— Miks te kunagi minu poole sisse ei astu? — küsis Valeeria lahkelt Selvinilt.

— Kas sa siis seda veel ei tea? — naeris Kati. — Ta on ju armunud mõistuse kaotamiseni. Ja teda ei lasta ilusate küün- te vahelt välja. Kuid täna on ta kogemata minu küüsi sattunud — ja nüüd ei lase mina ka teda oma küüsisist...

3.

Kodus võttis Paula, see kelmikar-meelitavalt naeratav naisterahvas, kuid vali vaenlane, Naata vastu. Tundeline süda hoidis noort neidu, ja kaval Paula ei saanud tema usaldust võita. Kuid selle vastu istutas Paula armukadedaid kahtlustusi Valeeria hingese. Ja kui osavasti oskas ta kogemata kõnekää- nudega Naata „silmi avada.“

— Natalie Sergejevna, teie toas on kõik valmis. Kui veel midagi soovite käskida, kõlistage kohe.

Naata pobises mõned tänuõnad ja möödus kiirelt oma tupp. Keeras ukse kriuksudes lukku... Naata juba kindlustas end aegsasti Paula kallaletungimiste vastu.

Sport.

Milleks vajame poksi?

Maurice Maeterlinck.

Kui vaadeldes inimest, seda n. n. „looduse kuningat“, näeme, et inimese on looduse poolt kaitstud kõige vähem, et ta osutub kõige õrnemaks ja kahmatumaks olevuseks kogu maailma pinnal. Võttes võrdluseks näiteks kas või väikese putuka, näeme, et see on kaitstud otse muinasjutuliselt kõva soomusega.

Inimene aga on nagu enamik teisi imetajaid sülditaoline ja kõvenematu olemus, kes pole palju kaugemale jõudnud algelisest protoplasmast. Samuti vilets on ka inimese kondikava, kus liidid üksteise külge puudulikult kinnitatud ja nagu mingisuguse ime läbi koos püsivad.

Ent siiski on tolle tüma ja vedela massi vastu, mis tundub olevat nurjunud katse looduse kätes, selle liigagi armetu organismi vastu, millest elu iga poori kaudu välja kipub, meie endi poolt valmistatud relvad, millest jätkuks meie pilbastamiseks isegi siis, kui eviksimise putuka muinasjutulise soomuse ja sikkuse, mis ebatavalik. Tahes või tahtmata peame tunnistama, et tolles on mingisugune kurioosumina kõlav, mõistusele arusaamatult hääbunud, inimkonnale omane ürgmeelsus, mis kunagi ei vähene, vaid koguni kasvab, eriti nüüd, mil uuesti ülesse kerkimas ähvardav sõjatont.

Kui tahaksime oma tegusid kooskõlastada loomuliku terve loogikaga, mille järele elavad kõik teised elavad olevused, kui tohime ebarahiliku vaenlase vastu tarvitada ebarahilike relvu, siis omavahel, inimeste keskel, peaksime tarvitama ainult neid kait-

se- ja pealetungimise abinõusid, mida pakub meile meie oma keha.

Inimkonnale, kes oma elu tahab seadistada looduseilmsete eesmärkide kohaselt, piiraks küllalt meie õigluse, enesekaitse ja kättemaksu nõuete rahuldamiseks paljast rusikast, mis inimesele sama, mis härjale sarved, lõvile või kassile küüned ja hambad.

Soovides sooritamata jätta kuritegu seaduse vastu, mille põhjendab soo olemasolu, keelaks kahtlemata raas, kes meist targem, kui igasugused teised sõdimise viisid. Nii tehes suudetakse mõne supupõlve kestel kasvatada ja tugevaks arendada lugupidamist ning pühalikku aukartust inimelu vastu.

Mõelge vaid, milline kiire väljavalik kindlas kooskõlas looduse tahetega, leiaks koha rusikavõitluse-poksi intensiivse praktiseerimise mõjul, millesse koonduvad kõik sõjalise kuulsuse lootused. Ning vaba valik, tõtt öelda, on meie murede ainus tõsine ese. See on meie esimene, igavene ja suurim kohus tõe suhtes.

Jaan Jaago

maadleb praegu Poolamaal, Lodzis, kus ta tugevam kandidaat esikohale. A. Peterson võistleb praegu Lisabonis, Portugaalias ja J. Neeser-Nestrom on teel Jaapanisse.

Tallinna daamide suur lemmik, leedulane Th. Tornov, kes maadleb praegu Königsbergis, kaotas seal esmaspäeval sakslasele O. Schwarzi (nooremale), peale tunniajalist kibet heitlust.

Euroopa esivõistlustel

elukutselistele maadlejatele, mida peetakse praegu Riias, sealses Salomonsky tsirkuses, on uuemad tagajärjed järgmised:

22 päev: Sakslane H. Schwarz võitis lätlase A. Michelsoni 24.28 min. Elsas-Lothringi mees F. Stolzenvald, kes 1928 a. Tallinnas peetud võistlustel tuli kolmandaks, seljatas esmakordselt maadeldes prantslase Saint-Marsi 4.38. „Siberlane“ Radko Petrovitsch oli koos „Musta Appollo“, neeger V. Thomsoniga, kes möödunud suvel Tallinnas ja Tartus maadeldes oli Kesk-Ameerikast, praegu Riias aga Lääne-Indiast. Kaks korda vabanen neeger siberlane kaksik-nelsonist, kuid 30.35 min. möödudes surus K. Tomberg tema nelsoniga siiski õlgadele. Otsustamata jäi paar J. Leskinovitsch ja M. Köhler, kellest mõlemad 1929 a. evistid Tallinnas auhinna, L. esimees, K. neljanda.

23 päev: Venelane T. Cziruchini pani lätlase A. Svilpe „tähti lügemat“ 1.10 min. möödudes, H. Schwarz murdis schveitslase R. Grüniseni 1.30 ja lätlane A. Michelson poolaka N. Kischit 24.20. Otsustamata jäid: H. Kavan — M. Köhler ja J. Leskinovitsch — R. Petrovitsch (K. Tomberg).

24 päev: Lätlane G. Kruminsch võitis austerlase Huberti 5.59, Leskinovitsch Michelsoni 23.15. Poolleli jäid J. Polis (Lätti) — Kisch ja R. Petrovitsch — T. Cziruchini.

25 päev: Lätlane G. Marnego võitis F. Huberti 12.06, H. Schwarz sakslase F. Schulzi 3.20, J. Leskinovitsch Kischit 24.44. Paar T. Cziruchini ja belglane A. Sterss jäi tagajärjeta.

26 päev: G. Kruminsch võitis A. Svilpe 3.42, H. Kavan seljatas M. Köhleri 23.24, T. Cziruchini Kischit 21.23 ja F. Stolzenvald F. Schulzi

8.25. H. Schwarz — R. Petrovitsch-Tomberg jäi poolleli.

27 päev: M. Köhler naelutas F. Schulzi 8.30. A. Stress võitis tallinnlastele tuntud lätlase P. Grünbergi 5.15 ja T. Cziruchini schveitslase G. Grüniseni 17.45. Otsustamata jäi paar H. Kavan — J. Polis. J. Leskinovitschi ja R. Petrovitschi vahel oli otsustav maadlus. Peale poolt teeni püüab P.-T. vastase, ent see teeb paraadi ja jääb õlgadele, aega on kulunud 32.01.

28 päev: A. Sterss võidab Kischit 25.23, A. Michelson R. Grüniseni 3.05 ja J. Leskinovitsch M. Köhleri 25.10. Viiki jäivad paarid J. Polis — G. Grünisen ja Petrovitsch-Tomberg — Stolzenvald.

30 päev: M. Köhler sunnib R. Grüniseni alistuma 5.25, A. Stress lätlase A. Rudzitsi 2.07 ja poolakas Volosevski kaasmaalase Kischit 12.15 Stolzenvald — Thomson ei jõua 20 minuti kestel tagajärjeni. J. Leskinovitsch — Petrovitsch-Tombergi vaheline tasuvõistlus annab punktivõidu viimasele.

31 päev: Otsustamata jääb paar T. Cziruchini — F. Stolzenvald. Volosevski seljatab Rudzisi 4.05. Polis Grüniseni 21.19 ja H. Kavan Kischit 11.21. H. Schwarz ja K. Tombergi vaheline otsustav võistlus on väga äge. 40 minutit teeb K. Tomberg vastasele kravati, mis aga saatustlikuks saab. 43.31 min. möödudes on ta õlgadel.

Veel halvemini käib H. Schwarz käsi tasuvõistluses. Siin „loeb ta tähti“ juba 25.25 min. möödudes. Samal päeval võidab veel A. Sterss M. Köhleri 15.21 ja T. Cziruchini Volosevski 23.19. Otsustamata jääb paar Leskinovitsch — F. Stolzenvald.

Õiguse kaalukojast.

Endise naise külastajad.

Proua A. K. elas aastaid koos oma mehega. Aga siis jooksis must kass läbi kord nii õnneliku abielupaari vahelt, nagu seda meie päevil sünnib tihti. Need, kes kunagi üksteist õrnalt armastanud, pöörasid lahutuskojas üksteisele selja.

Kui aasta möödunud, pidas mees uued kihtlused. Imelik see on, aga endine naine hakkas nüüd käima jälle mehe juures. Käis kord, teinekord, ilma, et mees oleks pahanud. Ent kolmandama korra järele märkas mees, et teatud kohast on kadunud 50 krooni raha.

Kahtlus langes endisele naisele. Kõhtu ees tunnistab ka proua enese pisarsilmi süüdi. Puudus olla sunnitud teda ettevõtma seda alafat sammu.

Silmaspidades kaebeluse puhtsüdamist ülestunnistust, pole kohtunik ka karm. Ta karistab prouakest 3 kuise vangistusega tingimusi.

Armastus... armastus...

Ühel õhtul kui Roman K. istus kussagil restoranis nägi ta naabri laua man preilikest, kes temale meeldis. Roman andis preilikesele märku ja peagi kohtasid nemad üksteist eesruumis.

Räägiti, räägiti, räägiti ja peagi väljusid mõlemad restoranist, sõites preili poole koju. Mis seal juhtus, seda muidugi ei räägita, aga hommikul oli nooremehe rahakott tühja tehtud.

Preili Ella V. ennast aga süüdi ei tunnista. Vaid puhtast armastusest olla kutsunud ta meeldiva noormehe omale. Isegi raha pole ta hommikul küsinud.

„Mis te's enam küsite, kui kotist ise võtsite“, lausub seda kuuldes noormees.

Ka kohtuniku arvates on asi nõnda ja preilikesel ei jää muud üle kui 3 kuu kestel vanglas unistada armsast, aga halastamatust õokaaslastest.

Aino ja liblik.

Aino istub kevadpäikese paistel, lastes end hellitada selle kuumist kiirist, mis kuldokajestena voolavad ta lumivalgeile põsile ja siidiseisse juustesse.

Lendab liblik — helekollane — liueldes läbi õhu ning lastub tütarlapse õlale kui pärlirätsak...

Armastaval pilgul vaatleb Aino oma esimest kevadkülast, kes aeg-ajalt tiibu laiutab, tehes nagu treeningut uueks rännuks läbi sillerdava õhu — vaba ja avara...

„Liblik“, kõneleb Aino õrnalt kulditiibsele, „tood mulle sel aastal palju võid, sest su tiivad nii kuld kollased; palju rõõmu, sest viibid kaua mu õlal.“

Siis tõuseb lennule liblik, kui oleks tal veel paljudele kuulutada õnne sel esimesel helgel kevadpäeval, nagu inglitel lunastust jõuluõöl...

E. Uibo.

Naistetapja Jack.

Praegu, mil kogu maailma tähelepanu pöördunud Rheinimaa tööstuslinnale Düsseldorfile, kus kohus harutab tänapäeva kohutavat roimari, naiste- ja lastetapja Peter Kürteni halastamatuid veretöid, meenub üks teinegi mees, kelle veretööd oma metsikusest paiguti ületavad isegi Düsseldorfis mõrtsuka halastamatuse.

Naistetapja Jack, — vist igauks on kuulnud toda nime, mis esile manab hirmuvärinat veel praegugi, kuigi ajast, mil tegutses Jack, on möödunud rohkem kui 40 aastat. Tolle saladusliku ja hirmsa roimari tegudest on kirjutatud lugemat arv romaane, odavat turu lektiüüri, mida meilgi lugenud vist iga poisike, ent siiski asub hirmsa roimari üle teadmatusse loor, mis senini kergitamata.

Ent muidu on siin naistetapja Jacki kui ka Düsseldorfis mõrtsuka Peeter Kürteni roimades ja ülalpidamises palju ühist. Nad mõlemad, need kaks viimaseja suurimat roimari, surmasid oma ohvrid väga metsikul kombel, tundes saatatlikku lõbu tapetute surmaeelsest piinast ja krampidest. Mõlemad saatsid peale roima tapetute omaksele ja politseile kirje, milles kuratliku künismiga kirjeldasid veretöid ja tapetute viimaseid hetkeid. Mõlemate tabamine osutus raskeks, kuigi neid otsis kogu politsei ja kümned tuhanded eraisikud. Vahe nende

vahel seisis vaid selles, et Kürteni ohvrite arv tõusis kümnetesse, Jackil neid aga oli seitse ja Jacki isik selgitamatuks jäi.

Naistetapja Jack, kelle isiku ümber liigub igasuguseid kuuldusi, tegutses 1888. aasta teisel poolel Londonis. Too oli 18. augusti õöl, mil London kadus jälle kord tihedasse uitu, kui ühe vaesema linnaserva tänaval leiti metsikul kombel tapetuna üks avalik naine. Ja varsti teine ning kolmas, kõik avalikud naised.

Kogu London hakkas palavikusar-sarnase hoolega otsima roimari. See olekski kord vist peaaegu õnnestunud.

Tol õöl, mil leiti kolmas ohver, tõttas midagi aaimata muusikamees V. Huttoni koju, mis asus kaugel linnaserval. Ühel laterna kohal tuli V. Huttonile vastu mees keskmist kasvu, tärnitud näoga, mis hirmuäratavalt hirmus ähvardav, täis uskmatus jõudu ja otsustav... See nägu paelus V. Huttoni tähelepanu niivõrd, et ta muu osa mehe välimust tähele ei saanud panna.

Jõudnud vaevalt mõnikümme sammuga edasi, nägi V. Hutton tänaval naise laipa. Tolle kõht oli lõigatud lõhki nii nagu kõigil teistel Jacki ohvritel, kes peale kahe osutusid lõbunaisteks.

Lahutuskojast.

Esimene lahutuspäev peale pühi oli üks vaiksemaid seeguste hulgas. 16 eesolevast paarist lahutati 9, need kõik aga ühisel kokkuleppel, ilma, et üks oleks süüdistanud üht või teine teist.

Ei kibedaid süüdistusi ega etteheiteid, ei inetusi ega sõimu üksteise aadressil olnud kuulda, vaid võis näha ainult vaikset kurbust ja pettumust.

Vanemaks paariks lahutuskojas osutusid laupäeval Leena ja Kristjan Saared, kes üheskoos heitlust murede ja rõõmudega algasid juba 1909. a. Kauem kui kakskümme aastat on elatud koos, esimene tütar kasvatatud meheleminiku ealiseks, ent siiski ei taha ema-isa enam kuulda kooselust. Miks just, seda nend harutama ei hakka, vaid pööravad vaikset üksteisele selja.

Samuti teevad ka Marie ja Johannes Jürgensid, kes Tallinna Kaarli kirikus üksteisele käed ulatasid 17. detsembril 1917. a., ent nüüd hargnevad jällegi käed, arvates, et aitab sellestki 13. aastast.

Ekatarina ja Kristjan Schönberrid on unustanud töötused, mida nad üksteisele andsid Pärnus 23. mail 1920 a., arvates, et see kõik, mida tehti siis, oli eksitus.

Te oli 23. juunil 1925 a. kui tuntud noorsotsialist ja Eesti lauljate liidu asjaajaja Reinhold Saving koos oma Vallyga õpetaja Th. Tallmeisteri

manitseva sõnade saatel abielusadamasse purjetas. Ent nüüd ei taha Reinhold kuulda enam Vallyst ega Vally Reinholdist, vaid lasevad taas hargneda oma teed.

Maria ja Eugen Domitski, kelle pulmi peeti 23. oktoobril 1921 a. arvavad, et nüüd, mil peaaegu kümne aastane kooselu seljataga, aitab selgest küllalt.

Ei osutunud paremakski lugu Linda ja Paul Mathiesenil, kelle õnn algas 6. novembril 1927 a., kuid lõpes enne kui algas neljas abieluaasta.

Veel lühemaks osutus Helene ja August Lutsiuste abielu, mis algas 30. märtsil 1928 a. Sama rada astusid ka Ella ja Rudolf Jaaberid, kes 23. juunil 1928 a. arvasid, et nende õnn on igavene.

Tolles, et armastus ja õnn pole igavene, vaid varem või hiljem ikkagi kustub, pidid ka veenduma Hilda ja Ervin Rosenfeldid, kes pidulikult oma kooselu algust pühitsesid alles 5. detsembril 1929 a., ent nüüd juba jälle poissmehepõlve võivad pidada.

Lahutamata jäid: Emilie ja Nikolai Vehlmann, Tatjana ja Bernhard Kangro, Veera ja Nikolai Krölov, Ekaterina ja Ivan Silbermann, Maria ja Ivan Pass, Melanie ja Anton Feldmann ning Selma ja August Jürisson.

Perekondlikke teateid.

Ristitud: Enn Aare Vaulin; Lembit Otomar Tamm; Ilmar Toomas Kukk; Tamara Siller; Aare Martinson; Heli Weiss; Anton Palm; Heldur Haljand Sode; Uno Valdmann; Evi Elfriede Adler; Helga Pärtel; Anna Maie Freiberg; Virve Lillipuu; Jutta Karjahärm.

Kihlatud: Karl Eduard Parusk ja Salme Rosenberg; Aleksander Lilje ja Elvine Vahi; Ernst Valdmann ja Leida Erdmann; Ernst Johan Volmer ja Elvine Aunbaum; Paul Saar ja Liisa Hagust; Gustav Hofart ja Aliide Marie Tammekand; Karl Lillimägi ja Olga Katvell.

Laulatatud: Oskar Preiholm ja Ida Marie Pendis; Arnold Sirel ja Hermine Freialt; Jaan Liiv ja Aliide Hüller; Johannes Martin Nahkur ja Helmi Hermine Teinberg; Karl Ferdinand Vint ja Elfriede Marners; Johannes Rebane ja Helmi Elisabeth

Midri; Vassili Umal ja Ida Marie Karifer.

Maetud: Leena Rossmann 73 a.; Ellen Leinberg 19 a. Elisabeth Paring 34 a.; Maria Elvine Uuster 35 a.; Madli Taumi 57 a.; Herta Johanna Rassel 20 a.; Johannes Kull 61 a.; Elvine Murof 23 a.; August Nieländer 57 a.; Maria Västriik 69 a.; Jaan Prakson 41 a.; Hermine Heinriette Teder 30 a.

Kavalpoiss.

Isa (kelle naisel on sündinud kakskümmet), „Olev, sa võid täna koju jääda ja homme õpetajale öelda, et sa said kaks vennakest!“

Olev: „Kas ma ei või öelda, et ma sain ainult ühe vennakese? Siis võiksin ma ka tuleval nädalal ühel päeval koju jääda ja öelda, et kurg tõl mulle veel ühe vennakese?“

Samal hetkel lähenes eemalt keegi kelner. Nähes V. Huttoni naise laiba juures, kutsus ta kohe politsei. V. Hutton vangistati kui mõrtsukas ja järgmisel hommikul rõõmustas kogu London, et hirmus roimari tabatud.

Ent siis sai politsei äkki kirja, kus öeldud muuseas:

„Mu kallid sõbrad! Kas nii otsitakse mõrtsukat? Arvate, et Jacky laseb ennast nii lihtsalt tabada? Ei, härrad? Selle tõenduseks, et viibin ikka veel vabaduses, saadan Teile lähemal päeval oma järgmise ohvri kõrval. Jacky!“

Neli päeva hiljem leiti otse üks-teise kõrvalt kaks tükkideks lõigatud naise laipa, millele järgnes kiri, kus Jack seletas, et ta kõrvu pole saanud lõigata et üks naine hirmsasti kisen-danud. Järgmisel korral lubas Jack pidada paremini sõna.

9. novembril leiti otse ühe politsei jaoks konna kõrvalt viimane ohver. Siis kadus Jack, kes võis olla vaid too mees, keda kohtas kojutõttav V. Hutton ühe laterna all.

Napilt kolme kuu kestel oli ta tapnud seitse naist.

Kes oli Jack?

Räägitakse, et ta olnud väga tuntud ja lugupeetud isik Londoni kõrgemast ringkonnast, kes hullumeelsena sooritanud hirmsad veretööd. Ta olla avastatud, ent varsti peale hullumajja saatmist, et mitte häbits-tada süüituid sugulasi, olla politsei peale Jacki surma vaikinud.

Räägitakse ka, et Jackiks osutunud kord vägaigi lugupeetud arst, kes kaotanud äkki mõistuse.

Agas räägitakse ka, et Jack oli me-rimees, kelle pruut sel ajal, kui peig-sõitis ulgumerel, hakkas lõbu ja seik-lusi ihtes sõbrannade soovitusel lõ-bunaiseks. Vaid kättemaksuks olla tapnud Jack siis tagasitules lõbu-naisi, seniks kui ta leidis truuduseta pruudi. Seegi tapetud, olla purjeta-nud Jack jälle merele, et laintekohinas unustada südamevalu ja piina, mis sundisid ta meelele tegeledele.

Räägitakse veel palju, nii nagu räägiti ka Düsseldorfis mõrtsukast enne tabamist. Tugenedes tema poolt saadetud kirjadele, mis alal hoitakse Londoni politsei muuseumis, peab aga siiski arvama, et ta oli vähemalt hariud mees.

Kuid, kes ta just oli, seda ei tea keegi.

—ent.

Anekdoote ja nalja.

Tahaks naist võtta...

Onupoeg: „Tulin õige sinu juurde nõu küsima naisevõtmise asjus... sest sa oled eluotsani vana pois-mees, oled neid naisterahvaid roh-kem tundmaõppinud, kui mina — ehk võiks sa mulle selles suhtes juhust anda.“

Onu: „Jah, armas õepoeg, see on õige. Olen neid elus küllalt näinud ja tundmaõppinud — aga kes neid tunneb! Kui nad veel tunduvad on, siis on nad kõik kenad ja truid sulle... aga kui nad naiseks saavad, siis on kõik nende iseloom kui ümberpööratud — kavalad, va-lelikud ja truudusetud.“

Õepoeg: „Aga mis sa arvad siis sellest noorest lehest, kellega ma hiljuti tutvavaks sain?“

Onu: „Lesk naine on muidu väga hea, sest esimene mees on teda juba abielu tarvis rohkem kõlbu-luks teinud. Aga kui ta esimese mehe hauda saatis, siis saadab ta sind ka.“

Õepoeg: „Aga lahutatud naine?“

Onu: „Lahutatud naine! Noh kui ta esimesele mehele ei kõlvanud ja see tema uksest välja viskas, siis ei kõlba ta sulle ammugi mitte.“

Õepoeg: „Aga mis siis veel üle jääb?“

Onu: „Mehe naine! Kui ta oma mehele kõlbas, siis kõlbas ta sulle ka.“

Naise täpsus.

A: „Ma pean nüüd minema. Luba-sin mehega kell 6 kohata. Mis on öieti kell?“

B: „Varsti seitse!“

A: „Noh, siis võin veel veerand tundi istuda!“

Ei tunne piibililugu.

Poeg: „Isa, kes oli öieti Kreutz-vald?“

Isa: „Kreutzvald!.. Kreutzvald!.. Sul peaks häbi olema, pois, et piib-ilugu nii vähe tunnud!“

Moodne kübar.

Mees: „Ma ei saa naeru hoida, kui näen su uut kübarat.“

Naine (talle arvet andes): „Kas nüüd ehk saad?“

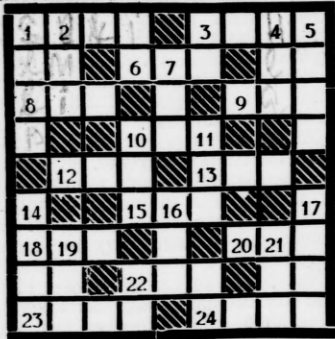
Kuri ema.

Lilly: „Sa ei tea, Ülo, kui kuri ema minul on.“

Ülo: „Kuidas nii, sa tohid ju alati ilma luba küsimata välja minna!“

Lilly: „Jah, mina küll, aga papa ei tohi kunagi.“

Ristsõnade "hindmõistatus" № 6.

Sõnade tähendus:

Ülaalt alla: 1. Tarvitatakse pesemisel; 2. Tuleb õhtul; 4. Halva vastand; 5. Mitte elav, erk; 7. Naiste kaelal; 10. On igal inimesel, loommal ja linnul; 11. Sunnib sööma; 14. Spordiala; 16. Osutus eesistade sõjariistaks; 17. Ajanäitaja; 19. Mitte külm; 21. Sugulane.

Vasakult paremale: 1. Aastaaeg; 3. Ei puudu saunas; 6. Kaunvili; 8. Vana naine; 9. Mitte kitsas; 10. Meeldib lastele; 12. Koht, millel käime; 13. Alamaal kui nina; 15. Vanaaegne naise nimi; 18. Mitte kõik; 20. Kaupmees avab...; 22. Joovastus; 23. ...taob rauda; 24. Meeldib kõigile.

Oieti lahendajaile loositakse 30. aprillil s. a. 2 eks. „Abielulehte“ veerand aasta peale ja 3 maksuta kuulutamise võimalust „Abielulehes“. Oieti lahendajate nimed avaldatakse järgmises numbris.

Hindmõistatuse nr. 5

lahendus (Abieluleht nr. 10). Vasakult paremale: 1. Nagi. 3. Alas. 5. Isand. 8. Kook. 9. Alam. 10. Ilus. 12. Amur. 14. Ahter. 15. Ruut. 16. Tuvi.

Ülaalt alla: 1. Nelk. 2. Isik. 3. Anna. 4. Samm. 6. Kolle. 7. Pesus. 10. Isar. 11. Siht. 12. Amet. 13. Ribi. Oigeist lahendajaist said J. Simson, Laitest, N. Kolga, Vaabinast, A. Onnapuu, Tallinnast igauks ühe maksuta kuulutamise võimaluse. Prii lehe kolme kuu peale 1. maist alates said A. Tiitus, Tartust ja E. Susi Haapsalust.

Kapsatünn.

Mihail Soštšenko.

Vaatke, kodanikud, suvi ongi juba käes. Aga küll on ikka suvel mõnus olla! Päike küpsatab. Hiigla-kuumus. Sina aga kõnnid ringi püksitevael sarnase mõnusa moega, et las' olla! Ei viltsaapaiaid jalas ega midagi, ja hingad õhku. Ümbruses linnukesed türelemas, põrnikad kuhugi tõttamas ja ussikesed sisistamas. Tõepoolest, seltsimehed, pagana hea on ikka suvel!

Muidugi hea on ta nüüd küll, kuid mitte täiesti.

Aastat paar tagasi mul tuli töötada punases ühistegevuses. Sattus mu elurada sarnasse voolu. Sai seistud poeleti taga.

Aga vaata, sellele punasele ühistegevusele pole vastikumat asja ilmas kui kuumus. Ained lähevad ruttu rikki. Kas lähevad rikki või ei lähe? Teadagi, et lähevad. Ja kui lähevad, kas on ühistegevusele sellest kahju? Muidugi on!

Samal ajal nõutakse kokkuvõtmist. No kuidas sa ühendad need kaks asja, lubage küsida?

Ei või ju siis ometi ligineda looduse nähtustele sihukese ümmarguse enesearmastusega ja rõõmustada ning kepsutada kui hakkab liginema kevad. Peab ikkagi hoolitseta ka ühiskonna kasude eest.

Mäletan, me poes läksid kord rikki kapsad, soe pani nad lihtsalt haisema, — vabandage sarnast väidlust.

Ja vähe veel, et sellest tekkis meie otsekohene kahju, ei, ähvardas tulla veel kaudnegi kulu. Selgus, et rikki läinud ained tuleb välja vedada. Tähelepanu: sul, on kaup rikkes ja sina topi sinna veel raha juurde, et raipest lahti saada. Vaat' see on, mis süüdistab!

Pahaks läinud kapsatünn aga oli koletu suur ja raske. Sihuke vaadi kolask, mõne kaheksa puudane teine. Ja kui arvestada kilogrammides, siis üldse ei tea enam kuidas arvestada. Niisugune oli meie kapsatünn.

Ja nii väga vänge lehk hakkas tast levima — no, just kui surnukirst. Me ärijuht, Ivan Feodorovič, kaotas selle tõttu elumõtte. Käib kui oinas ringi ja aina nuusutab.

„Lehkab vist õige tugevasti?“ ütles.

„Mitte ainult, et lehkab, Ivan Feodorovič, ta päriselt lõhnab kohe,“ ütlesime meie vastu.

Aga lehk oli ikka tõepoolest terav, Mõõdakäijad hakkasid juba kartma meie poolset kõnniteed.

Tarvis oleks olnud see vaadake kõige kiiremas korras kuhugi minema saata, me ärijuht aga, Ivan Feodorovič, pole asjaga täiesti päri. Tai kahju rahast. Et tuleb võtta veo-voormees ja viia see kupatus tont teab kui kaugele linna. Kuid viimaks ei kannatanud temagi enam ja ütles:

„Kahju küll rahast ja protsendist, aga see haisev pütt tuleb ikka ära koristada.“

Oli meil kol korral poes üks müüja, nimega Vasjka Verevesin. See ütles: „Kes kurat sunnib meid siis seda pütkest välja vedama ja seega rahva elumäha-rahakest raiskama ning me endi protsente vähendada? Veame ta õue ja ootame hommikuni, mis sünnib...“

Nii tegimegi. Rebisime kapsatünni õue. Läheme teisel hommikul vaatama — pütt tühi ja seest üsna puhas. Kapsad viidud õo jooksul minema.

See lugu rõõmustas meid väga. Töö o'ise keeb käes — kõigis märgata meeoleolu tõusu. Ärijuht aga, me kallis Ivan Feodorovič, käib ringi ja hõõrub heameele pärast käsi.

„Suurepärane,“ ütles, „nüüd, seltsimehed, mingi meil rikki kas või kogu kaup, edaspidi teeme ikka nii!“

Mõne aja pärast juhtus samasugune lugu veel ühe kapsatünniga. Ja teise vähemaga, milles kurgid.

Nüüd juba teadsime, mis oli tarvis teha. Veeretamine need varandused õue ja tegime värava nii natuke praokile. Et paistaks tänavalt rohkem silma. Et, tulge, kodanikud, jaole!

Seekord aga laskime märgist pistut mööda. Oõsel koristati ära mitte ainult kapsad ja kurgid, vaid ka mõlemad nõud.

Noh, pärastpoole oleme jälle targevad. Kui juhtus midagi sarnast, puistatakse pahaks läinud ained rooskile ja kandsime sellega ühes välja...

Kus viita aega.

Tallinna teatrites mängitakse:

„Estonias“: Laupäeval kl. 7.30 õ. Gounod ooper „Faust“; pühapäeval kell 2.30 H. Mahner-Mohnsi „Politiika“; kell 7.30 õ. P. Abrahami „Viktooria“.

Draamastuudios: Pühapäeval, 27. aprillil päevaseks lastetenduseks „Põialpoiss“, õhtul kell 8.15. korda Hugo Raudsepa „Mikumärdi“.

Tööliteatris: Pühapäeval kell 7.30 õht. esietendusel suure edu osaliseks saanud komöödia „Kaamel läheb läbi noelasilma“ teist korda.

Kinodes näeme:

Gloria Palace: Helioperett „Armas-

tuse kapriisid“, peaosades K. von Nagy, Villy Fritsch ja R. Schünzel.

Rekordis viimaseid päevi lõõkfilm „Meeste jahil“ Dorothy Sebastiani ja Nils Astheriga. Peale selle lisaseekava. Järgm. eeskava „Armastuse valitsejana“.

Modernis jookseb viimaseid päevi „Tema naissekkretär“, hülgav helioperett, mille muusika loonud kuulunud Paul Abraham.

Bi-Ba-Bo's näeme Mary Brian'i lõbusas farsis „Marianne“. Lisaks näid. Grand-Marinasi esimeseks farsis „Harold Loyd teeb karjääri“, teiseks draama „Inimene ja tema vari“, kolmandaks näitelaval divertissement.

Endlas 12-jaol. armuromaan „Marnueta“, milles mängivad peaosil Mary Duncan, Mona Marie Varner Baxter ja Antonie Morena. Lisaks Fox-shurnaali ja grotesk.

IGAS MAJAS LOETAKSE

„Abielulehte“

sest ta on ainuke oma pära, huvitava sisuga perekonnaleht Eestis.

Seismajäänud kirjad.

„Vaiki kurbus“ — 2, „Onnetu Harry“ — 2, „Kaks sõpra“ — 2, „Üle ajateenija“ — 6, „Kevadetsilindri“ — 3, „Vanapoisil unistus“ — 4, „Sõjaväelane“ — 2, „Eluseltsiline“ — 2, „Kevade torm“ — 2, „Ali“ — 1, „Kevad 35 a.“ — 1, „Kevad“ — 1, „Armastuse võlu“ — 1, „Korralik talutütar“ — 1, „Kui puhkevad punagad“ — 1, „Kaks inimest“ — 1, „Troost“ — 1, „Vanamoodne neiu“ — 1, „Ira 27“ — 1, „Ira August O. Läänemaal“ — 1.

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

„Estotrukk“, Tallinn, S. Kärja 8

Teatame kõigile „Abielulehte“ Tartu ja ümbruskonna lugejatele, et oleme avanud 1. aprillist s. a.

abitatituse Tartus, Rüütli tn. № 11,

P. Johansonil ajakirjanduse kontoris, kus võetakse vastu tellimisi ja kuulutusi ning müüakse „Abielulehte“ üksikult ja suures arvu.

Kõige austusega talitus.

Rootsi „Hermes“ ja

ilmakuulsaid „Dürkopp“ jalgrattaid

soovitab

O.Ü. „Systema“

Tallinn, Raekoja pl. 5.

Tel. 430-09.

Näitus 10-12. maini 1931.

Tallinn, Viru tn. nr. 3, S. Insarovi saalis.

MOODNE KORTER:

moodne mööbel, laud ja katmisviisid, köögitarbed ja tervishoid.

Igapäev selgitavad loengud ja demonstratsioonid moodsast elamiskultuurist.

Esinevad esimese järgu firmad.

Näituse puhul ilmub asjatundjate poolt koostatud kohase sisuga broschüür.

Meesrändaja

elu ääretult kõrbest igatseb puhata truu ja armsa naishinge rinnal. Kirjad slt. „Rändaja kõrvest“.

Seda härrat,

tumepruunis mantlis, kes 22. apr. kell 8 õhtul seisatas „Rekordi“ pildikastide ees ja silmitses noori daami, palutakse teatada oma aadress slt. „Huvitatud“.

Keskealine naisterahvas igatseb

sõpra,

õnatundeliste härrade hulgas. Kirj. slt. „Tuhilill“.

Olen päris igapäevane

neiu,

ei armasta flirti ega edvistust. Vast kirjutab keegi? Kirj. slt. „Tuhkatruinu“.

Suveseltsilist

rikast, huvitatat härrat, kellega võiks sõita kuhugile mereranda ehk metsasügavasse suvitama. Kirjad saata slt. „Suvituskaaslasted“.

Kes kingib

igavustundjale noorele neiuale paar juturamatut? Kirjad slt. „Olime“.

Naisagente,

hästi osavaid, suure tutvusringkonnaga, kohe tarvis. Tasuks head protsendid. Järele küsida slt. märgnõna all „Al-gaja ärimees“.

Masinakirjutajat-praktikanti,

kes valdab hästi 3 kohalikku keelt, vajatakse kohe pikemaks ajaks kontori töödele. Teat. slt. märgnõna „Masinakirjutaja-prakt.“ all.

P. J. Metusala

Akadeemilised juurdelõikuse ja riiete töötamise

kursused

on ainukesed Eestis, kus põhjalikult võib juurdelõikust ja riietetöötamist äraõppida, mis garanteerib iga kursuse lõpetajale kestva eluülespidamise. Nõudke maksuta kursuste juurdelõikuse õpperaamatu ja lõigete prospekti. Niguliste tä. 16, Tallinnas.

Kes on huvitatud

rahasaatmisest Venemaaale,

tuttavaile või sugulasile, palun teatada oma õige aadress, et astuda läbirääkimisse. Kirjad saata aadressil Villem Kondratson, Pärnu nõudmiseni

Abielluda

korraliku, tõsiselt elu peale vaatava mehega, soovib samasuguse õrnahingeline neiu. Kirjad slt. „Meie igatsus“.

Igav on!

Kes preilidest tahaks olla sõbraks igavustundjale tõsiselt poisule? Kirj. slt. „Untervits“.

Iseseisev noor daam soovib intelligent härradega

kirjavahetust.

Kirjad slt. „Noorele daamile“.

Noor viulidaja soovib

klaverit-mängija preiliga. Kirj. slt. „Kaasmängija“.

Kaardi- ja kirjasõda

kuulutame kõigile neidudele ja noortele leskedele linnas ja maal. Kirjad kaardid saata: Laitse pk. 12. „B. Lehtmeis“, „E. Allik“, „L. Tamm“, „O. Lesk“, „J. Pärn“, „K. Kaasik“, „A. Mesikäpp“.

Tutvust

noore, haritud, lõbusa preiliga soovib kunstikalduvustega noormees. Kirj. slt. „Hugo 22“.

Kes härradest tahaks olla

tenniskaaslasteks

noorele prouale algaval suvehooajal. Kirjad slt. „Murutõnis“.

Noorepoolne vanahärra soovib

tutvuda

kena noore preiliga. Kirj. slt. „Robert“.

Naine,

kes hingeliselt ükski, ihaldab samasugust sõpra. Kirjad slt. „Tume saatust“.

Omaks nimetada võin vaid hinge, kuid kuus leiaksin

SÕPRA

(meeste sulgast)? Oleksin rahul eluga. Kirjad saata Tartu, Rüütli tn. 11. „Sõbratar“.

Lihtne, vaene

noormees

kunstiiliste kalduvustega soovib tutvuda naisinimestega, kes suudaks rahaliselt veidi aidata. Kirj. slt. „Tuleviku kavatsused“.

Kes õpetab

noormeest lühikese ajaga klaverit mängima? Kirjad slt. „Hea õpetaja“.

Kui leidub

veel 35-45 a. härrade hulgas selliseid, kes hindavad truu ja süütu naist, siis kirjutage slt. „Juhuslik õnn“.

Preilidega

sülesõda

soovivad kaks vahvat sõdurit. Kirjad slt. „Sõdur Juss ja Sass“.

Naine sõitis välja-

maale! Kui leidub kaas-tundlikke trööstijaid, siis kirjutage slt. „Vaba mees“.

Noor preili, kes tunneb

kaaslast

härrade hulgas, et veeta vaba aega. Kirjad slt. „Igavuskaaslane“.

Keskealine daam, kes palju kannatanud oma joomari mehe pärast,

tutvuks

meeldib härraga, kes ei tarvita alkoholi, hea sõbra leidmiseks. Kirjad slt. „Keskealine daam“.

Kas leidub rõõmsahingelist

härrat,

kes lohutaks mu üksildasi kurbi õhtuid. Ei taha olla kurb, kui on kevad õues. Kirjad slt. „Marianne“.

Trobikond lõbusaid elurõõmsaid sõjaväelasi soovib

tutvuda

neidudega, kes ei põlga vaest sõdurit. Kirjad slt. „Schrapnell“.

Noor ärimees otsib preilide hulgas

südamesõpra.

Kirjad (võimalikult fotoga) Tartu, Rüütli 11, ajak. kont. „E. J. K.“ all.

Igatsen

sõbra

järele, kes saab aru üksildase neiu hingest. Kirj. slt. „Kloosrikandidaat“.

Taadikesed

üle Eesti, kus viibite? Teid eidekese ootavad. Kirjad slt. abil. Rüütli 11. „Kaks eidekest“.

Varandusl. kindlustatud 25 a. maapoiss soovib tõsist

tutvust

elurõõmsa õrnemasooga, van. 16-35 a. Foto soovivad, kuid mitte nõuetav. Kirjad Tartu, Haaslava, Päeva pood. Hans Kaanius.

Kuulus okkultist-astroloog hiromant ja selgelnägi

Majev

„Estonia“ teatri vastu, Väike Tartu maant. 2 k. 5. Suure eduga ennustanud üle kümne aasta välismaal ja Eestis.

Korteri 2-3 tuba ja köök

as Nõmmele ehk linna otsitakse 1. maiks. Kirjad saata slt. „Alaline üürnik“.